

ALMANACH

VI. ročníku Literární soutěže
Krajské knihovny Karlovy Vary 2012

ALMANACH

VI. ročníku Literární soutěže

Krajské knihovny Karlovy Vary 2012

Motto:

„Rok poštu pálí... proč i tvou?"

(z rukopisné básně Radka Malého)

Úvodní slovo

Šestý ročník Literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary je za námi. Ať žije sedmý, který bude již tradičně vyhlášen v rámci příštího Týdne knihoven - tj. v první říjnový týden roku 2013.

Pokud se však nyní chceme ohlížet za právě ukončeným 6. ročníkem, můžeme to udělat dvěma způsoby.

Pragmatik by řekl, že se soutěže zúčastnilo 76 amatérských autorů z celé ČR.

Z Karlovarského kraje bylo posláno 12 povídek, nejvzdálenější přispěvatel byl z obce Ostravice u Frýdlantu.

Nejmladšímu autorovi bylo 14 let, nejstaršímu 78. Průměrný věk byl 28,5 let.

Člověk povahy opačné, by řekl, že se soutěže zúčastnila spousta nadšených amatérských spisovatelů napříč všemi věkovými kategoriemi a obohatila nás svými povídkami o další nové pohledy na svět, život, historii i současnost, na lásku, zrození i smrt, tajemství i věci prosté, příběhy s koncem dobrým i špatným...

Každá z povídek je jiná, každá má jiné téma, jiný styl, jiný rytmus a náladu. Avšak v něčem jsou úplně stejné. Všechny ozvláštnily poslední 3 měsíce minulého roku život v naší knihovně atmosférou napětí a očekávání.

„Jaké čtení nám tento rok soutěž přinese? Najdeme nějakého nadějného spisovatele? Budeme se my i naši čtenáři při čtení dobře bavit a porota při hodnocení hodně potit?...“

A teď už je to za námi. Všichni jsme si počtli. Porota pilně hodnotila a vybírala, za což jí patří náš dík.

A vám všem, kteří jste se zúčastnili a ozvláštnili nám naše dny svými povídkami, děkujeme prostřednictvím jejich zveřejnění v našem Almanachu.

Pište dál, těšíme se na příště...

PaedDr. Vratislav Emler

ředitel Krajské knihovny Karlovy Vary

Patron soutěže

Když jsem byl požádán, abych se stal patronem Literární soutěže pro začínající autory pořádané Krajskou knihovnou Karlovy Vary, neváhal jsem ani vteřinu. Nad čím jsem už váhal, bylo motto aktuálního ročníku. S jistou mírou nostalgie jsem navrhl toto: Rok poštu pálí... proč i tvou? a byl jsem zvědav, jak se s ním účastníci soutěže vypořádají.

Čekal jsem možná trochu naivně texty o listonoších, dopisech a listovních tajemstvích. Na nic z toho nedošlo, což jistě není na škodu. Nakonec jsem alespoň tři finálové literární texty pojal jako dopisy, které jsem dostal z Karlových Varů, a s velkou chutí jsem se začel. Jsou to texty naprosto různorodé, z nichž každý pojímá svět jiným způsobem. V jednom z nich se ocitáme ve fiktivním západočeském městečku, v továrně Koberce, rohožky a tak, a zažíváme strasti místního restaurátéra. Druhý text s prvky situační komiky řeší nečekaný 31. případ majora Zemana. A nejvíc mne zaujal baladický příběh A její srdce naplní se přílivem, plný romantiky a tajemství, ale také radosti z vyprávění.

Bylo to pěkné čtení a rozhodování nebylo snadné. Nakonec to nějak dopadlo – ale o vítězství při psaní přeci až tak nejde. Dokud lidé píšou, říkám si, dokud jim stojí za to marnit čas tímhle nádherně hýřivým způsobem, není to se světem tak zlé, jak se někdy zdá.

Radek Malý

Vyjádření poroty

O cestě dlouhé, trnité a odměněné

V porotě téhle soutěže jsem od samého počátku, což už je tak dlouho, že by mi měli vyplatit tučné odstupné a poslat mě do důchodu. Za tu dobu jsem protrpěl několik vypálených očních nervů a řádku bezesných nocí, nicméně se vždy mezi desítkami došlých povídek našly i klenoty, které potěšily natolik, že mě přiměly jít do toho po roce znova.

Literatura není neměnná a naše soutěž také ne. Začínali jsme jako správný underground a porotcovo jho bylo v prvním roce občas opravdu o kejhák. Tolik polonahých barbarů, ženoucích se odnikud nikam, a strašidelných domů, které doufají, že když zacákají vlastní stěny spoustou krve, někdo se lekne, by neunesla celá americká pulp kultura, natož nebohá karlovarská knihovna. Ale vytrvali jsme a už tehdy našli vítěze, kteří s námi zůstali i v dalších letech.

Letošní ročník byl proti tomu zdaleka nejlepší. Přišlo jedno jediné vzpomínání na to, jak to tady chodilo za komunismu. Na ta jsem už těžce alergický, ač jsem na neustálé vysvětlování, že jsme **povídková** soutěž, dávno rezignoval. Ty nejlepší příspěvky stejně pravidelně bývají povedené úvahy. (Jak člověk trpí u úvahy naopak nepovedené, asi netřeba popisovat.) A pulpové výstřelky zmizely úplně. Během let se naši věrní přispěvatelé vyprofilovali jako přemýšliví autoři, jdoucí přesně po tom, co je důležité, tedy po originálním nápadu (jakkoli je ten termín už od antiky v podstatě prázdný), a jdoucí po tom tím, co se vyvažuje zlatem. Tedy vlastním originálním stylem. A přispěvatelé nevěrní, čili příležitostní a noví, je tak nějak podvědomě následují. Za což já jako porotce všem zúčastněným děkuji.

Prezentujeme vám sborník, na který jsme spolu s jeho autory hrdí. Jednou budu všem vyprávět, že jsem je znal od jejich prvních povídek. Sice mi tak v nich roste konkurence, ale to nevadí. Mám pod postelí připravenou kulovnici od doby, co počítám se zombie apokalypsou. Pulp netřeba psát, když se žije.

David P. Stefanovič

Vyjádření poroty

Jistě. Sotva. Dobré

Soutěž ve spisovatelství? Není to nesmysl? Jistě. Ale funguje skvěle! Jako mnohé jiné iracionality. Literární soutěž karlovarské krajské knihovny každý rok otevírá šuplíky, virtuální složky a srdce mnoha tvůrčích duchů regionu.

A na světlo Boží vytahuje živé slovo této doby a tohoto místa, fantastickou mnohohlasou duchovní reflexi současnosti. A je to vzrušující čtení. Osvobozující. Očistné. Hluboce lidsky spojující. Ze suterénu nejtemnější krutosti, tuposti a banality přes přízemí blouznivých chemických či mediálních extází a jejich kocovin pozvedá do nadzemních podlaží prozření, jasnozřivé moudrosti, pravdivosti a svatosti. A to vše v prosté samozřejmosti svobody a pestře rozmanité jinakosti obsahu i formy. Je to čtení vyvolávající svými náměty i manýry nejedno překvapení a úžas. A já žasnu rád. Sestavit žebříček kvality těchto projevů tvůrčí imaginace? Je to vůbec možné? Sotva. Ale stalo se s gusem. Jako mnohé jiné nemožnosti. Dobré počtení.

Tomáš Kábrt

Obsah:

A její srdce naplní se přílivem (Václava Molcarová)	11
Blízké setkání rozostřeného druhu (Eliška Hřebenářová)	17
Brusle (Petr Vodička)	21
Chlapec, co miloval rovnoběžky (Linh Nguyen Thuy)	25
Kraj, který přestal mlčet (Zuzana Vorlíková)	31
O rizotu (Adam Závodský)	35
Poslední večere (Elena Malcangiová)	41
Rok poštu pálí (Jiří Kostrba)	49
Zla a menší zla (Veronika Hájková)	53
31. případ majora Zemana (Michaela Neuvirtová)	57

A její srdce naplní se přílivem

autorka

Václava Molcarová

Žiji a pracuji jako veterinář v Karlovarském kraji. Psaní se věnuji asi pět let. Vyšly mi zatím dvě knihy ("Když ptáčka lapají" - nakl. XYZ, 2010 a "Bratři, sestry a jiná neštěstí" - nakl. Moba, 2012) a několik povídek ve sbornících žánru sci-fi a fantasy (např. Mlok 2011, Žoldnéři fantazie 2011, 2012). Kromě psaní se závodně věnuji jezdeckví a ochraně bezprizorních zvířat.

„Můžeš plavat jen k prvním bójkám a dávej na sebe pozor!“ Neodpustila si žena na plážovém lehátku. Natírala si kůži opalovacím olejem a přísně si měřila mořské vlny.

Linka na mámu netrpělivě kývla, hrdlo stažené dychtivým očekáváním. Moře! Bořila se bosými chodidly do vlhkého písku a cítila se nekonečně šťastná. Nosem i kůží, všemi póry svého osmiletého těla, nasávala vůni přímořského vzduchu. Řada zpěněných vlnek se jí přehnala přes prsty na nohou. Děvče vykročilo.

„Linko! Co jsem říkala?“ Ozvalo se od břehu.

„Vždyť já vím.“

Když se jí vlny otřely o úzké boky, nabrala dívka mořskou vodu do dlaní. Napila se. Chuť vody byla přesně tak odporná, jak očekávala. Nevadí. Nepříjemný pocit jí nemohl zkazit radost z činu, který plánovala dlouhé týdny.

Je psáno, že ta, která vodu mořskou do svého lůna přijme, stane se nádhernou mořskou pannou, její krev zmodrá, srdce se naplní přílivem a vyvolená spatří divy nevidané.

Prorocství odříkala Linka v duchu bezchybně. Zнала je z paměti. Strašně se jí ta slova z máminy knížky líbila. Zněla jako prudký déšť za letní bouře a nesla v sobě příslib všech nevyslovených tajemství. Ani za mák nevdalo, že si nebyla jista, co přesně znamená přijetí do svého lůna. Taky pod divy nevidanými si představovala pokaždé něco jiného. Pochyby ale nemohly umenšit její dychtivost.

Sevřela zuby, zdusila nával kašle a malé dětské dlaně sevřela v pěst. Obstojí v této zkoušce! I kdyby se moře vzepjalo a vlny pozřely pláž i s lehátky, matračkami, slunečníky, ručníky, krémy na opalování, barevnými časopisy a černými brýlemi, s lidmi a... Linka se po dlouhé době nadechla a důrazně kývla hlavou. Neselže. Ani nápad.

„Linko, miláčku, pojď už z té vody. Musíš být úplně rozmočená.“

Dívka věnovala poslední pohled modrozeleným dálavám mořské hladiny a vracela se na pláž. Cestou mimoděk nabírala a propouštěla vodu prochládlými prsty. Palce na nohou v chůzi zavrtávala do měkkounkého písku na dně. Ať tu aspoň ještě chvíli po ní zůstane stopa, byť jen plochý otisk plosky, než jej spodní proudy vyhladí.

Já na moře nezapomenu, šeptala si v duchu. Ať také moře nikdy nezapomene na mě.

Té noci se Lince zdálo, jak se ze zpěněné vodní hladiny vyhoupl mořský koník. Ne to drobounek zvířátko se směšně zatočeným tělíčkem, opravdický kůň s mohutnými kopyty a vlající hřívou. Stál na pláži, setřásal ze srsti kapky vody a netrpělivě ržál. Linka věděla, že volá právě ji. I ve snu však dokázala realisticky posoudit situaci. Z apartmánu se v noci za máminy přítomnosti rozhodně nedostane. Ráno, jakmile za matkou zaklaply dveře koupelny, Linka vyběhla z terasy a uháněla k moři. Příliv hučel, vlny hlasitě šplouchaly a dorážely na pevninu. Po koni ze snu ani památka. Ačkoli...

Plochá prohlubeň u samé hranice mezi zemí a mořem. Poslední stopa? Jamka

utvářená spodními proudy? Linka do placatého důlku vložila své chodidlo. Zvláštní. Mokrý písek hřál a šimral ji zespoda. Pach ryby a řas vystřídal odér mokré hřívy a zpocené kůže. Linka zamávala směrem k bleděmodrému horizontu. Oni už o ní vědí, to je jasné. Bude její krev stejně modrá jako hladina? Nebylo to jen tak. Ranní odstín se lišil od večerního, barva vody se měnila od přílivu k odlivu. Jakýpak nádech získá její krev? Linka si objala pažemi holá ramena, roztřásl ji chlad. Honem domů, do pokoje, než se máma dovtípí, kam jí utekla.

Dopoledne absolvovaly s mámou procházku po místních památkách, od návrší s antickou sochou bez rukou až po kamenné kaskády, pozůstatky starověkých lázní. Žár planoucího slunce vysával Linku jak usychající rostlinu. Cestou se jen ploužila a místo všetečného povídání jen pomrkávala a dýchala s pusou dokořán. Vlasy jí náhle pročešal svěží větřík, dívka s nadějí pohlédla směrem k vodě. Moře nedovol, ať tě opouštím. „Holka, posloucháš mě vůbec? Je ti dobře?“ Máma jí sáhla na čelo a starostlivě pohládila tvář, „Jestli ty nemáš úpal. Piješ málo vody, pořád ti to připomínám.“

„Vraťme se dolů, prosím, k moři.“

„Ani nápad, dneska žádné plavání. Jsi slabá jak moucha, zalezeš do postele. Mám já to s tebou trápení. Onemocnět na dovolené – kdo to kdy viděl?“

Lince se zablýsklo v očích. Možná se to děje právě teď – její přeměna na mořskou pannu. Její krev zmodrá a srdce se plní přílivem. Už? Zastavila a stočila pohled k nohám. Růžová chodidla se neškodně vrtěla v bílých sandálech. Jak to mají mořské panny s nohama? Ráda by si je ponechala, o tom žádá. Co taky s ploutví?

Ze zasnění ji probralo zakopnutí o kámen. Z odřeného palce skápló pár kapek krve. Červené. Linka se usedavě rozplakala. Moře, proč nevyslyšíš mé volání? Mámu tím řádně vyděsila. Místo peskování dcerku popadla a vlekla nejkratší cestou domů. Toho dne ženu poprvé napadlo, zda byla adopce dítěte bez minulosti opravdu dobrý nápad.

Když moře v noci oděje se do třpytu hvězd a měsíc zhlédne se ve svém širém zrcadle, král moří svolává své věrné. Kde vládla tma, tam září světla a kde ticho znělo, tam line se hudba vodních pištců. Píšťaly z lastur tence pějí i burácí jako vlny v hlubinách. Nebo ve snech...

Na řasách Linku zastudila mořská voda. Dívka olízla kapku – slaná – a otevřela oči dokořán. Po dlouhém spánku se cítila mnohem líp. Přímou šťastná. Zdálo se jí o mořském světě. A možná nepatřila do knihy, ta melodie, co jí zněla v uších. Co když ve snu vstoupila do kraje lastur? Podívala se z okna. Bezhvězdné nebe těžce viselo nad přímořským letoviskem. Mračna temnější než noc plula oblohou a nedovolila měsíci ani po očku mrknout na zem. Takové ticho všude. Jako by oněměly cikády. A pak se to stalo. Mlčící krajinu prořezalo úpěnlivé zaržání.

Linka zděšeně nadskočila. To byl jistě on, kůň s mohutnými kopyty a vlající hřívou. Od apartmánu nedokázala dohlédnout k pláži. Zda tam stojí, v srsti kapky vody a v kapkách zakletou noc. Toužila jej dohonit, zachránit, schovat

do bezpečí. Třeba do svého srdce. Jenže se bála. Sama ven do tmy se neodvážila. Slzy lítosti chladily, ty ze studu pálily jak oheň. Už neusnula. Krčila se v koutku postele, za zády zeď a před sebou hodiny, které netečně ukrajovaly čas do svítání.

„Mami, vstávej, chtěla bych vidět, jak se moře probouzí.“

„Ty už jsi vzhůru?“ Zamumlala žena. Pohlédla na budík, pak na dceru a nakonec oknem na vzdálený modrý obzor. „Ať je po tvém, ale vem si pořádný boty. Kdoví, co příliv vyplavil na břeh.“ „Taky se o něj bojíš?“ zašeptalo děvče. „O tebe se bojím,“ odpověděla žena smutně. Porozumí tomu děcku vůbec někdy?

Chladný vzduch jiskřil a jak se obě postavy blížily k vodě, z větříku se stával vítr. Rostl, sílil, dodával si odvahy, škádlení se měnilo na zpupnost, šum na burácení. Zvířený písek se honil po pláži všemi směry. Bodal příchozí do holých lýtek a štípal do očí.

A to vše nebylo nic proti tomu, co předváděla mořská hladina.

„Hrůza! Koukni, vlaje černá vlajka, blíží se bouře!“ Zvolala žena do hukotu vln. Linka ji nevnímala, napínala uši, aby v hukotu vln zaslechla tu čarovnou smutnou melodii, jež se chvěla v mořské pění. Té, která vodu mořskou do svého lůna přijme, krev zmodrá a její srdce naplní se přílivem.

Není teď správná chvíle? Čas odevzdání se mořskému osudu? Linka opatrně vymanila ruku z máminy dlaně. Popošla jeden krok. Malý, neškodný krůček. Mořský král volá své věrné a jeho dcery nevidané krásy tančí na špičkách vln. Bělostná pěna se tříštivě snášela na promáčenou zem, dopadala v chuchvalcích jak kopyta obrovského koně, a nelítošně šlehala povrch pláže. Žena si promnula oči. Působivou scénu si chtěla vyryt do paměti. A když znovu vzhlédla - dítě bylo pryč.

S němým výkřikem se rozběhla proti vlnám, ale bylo to jako bojovat se stonásobnou přesilou.

Nemohla vyhrát.

„Holčičko, kde máš rodiče? Přece tu nejsi sama.“

„Nevím. Nepamatuju se.“

„Tady pobřežní stráž šestého úseku. Nalezl jsem na pláži asi osmileté bezprizorní děvče. Pošlete lékaře a psychologa. Není zraněná, ale zřejmě utrpěla ztrátu paměti.“

„Není hlášena jako pohřešovaná, nepodařilo se nám dohledat její původ, ale je to velmi tiché a hodné děvče. Moc šikovná mladá dáma, možná ne nejchytřejší, ale věřím, že adaptace na nové prostředí proběhne bez problémů.“ „Děkuji, doktore. Je úžasná. Mám pro ni jméno, Selena. Myslíte, že se jí bude líbit?“ „Určitě. Výslovně si přála být adoptována svobodnou ženou. Její paměť vypadá nenávratně poškozena, podle interpretace psychiatrického nálezu stav zřejmě zavinil nějaký muž. Můžeme jen hádat, co se malé přihodilo.“ „Moc se na to děvče už těším. Budu jí dobrou matkou.“

Když moře v noci oděje se do třpytu hvězd a měsíc zhlédne se ve svém širém zrcadle, král podmořského světa svolává své věrné. Kde vládla tma, tam září světla a kde ticho znělo, tam line se hudba vodních pištců. A ta, jejíž krev zmodrá a srdce naplní

se přílivem, stane se nádhernou mořskou pannou a spatří divy nevidané.

Jaký dar přinesu mořskému králi, svému otci? Já, mořská panna, z modrých vln zrozená? To, co je na světě nejdůležitější. Lásku. Přivedu mu milovanou ženu. Pak už mě jistě dovolí stát se mořskou pannou. A konečně spatřím ty divy nevidané. Příště už to určitě vyjde.

Blízké setkání rozostřeného druhu

autorka

Eliška Hřebenářová

* 1991, Plzeň

V současné době pracuje na svém vysokoškolském vzdělání v oboru Architektury a stavitelství na ČVUT v Praze, při kterém se ve volném čase věnuje svému koníčku psaní - prozatím převážně fantasy a fikce. Ke svým zkušenostem na poli literární tvorby může zařadit několikaletou zkušenost brigád na poli žurnalistickém, což ovšem nechce považovat za své definitivní životní uplatnění. Mnohem raději by se za několik let viděla jako úspěšná architektka a autorka světově známých románů..

„Celé je to jedno velké nedorozumění. Šel jsem toho večera kolem vody, po molu v jižní části města, poblíž doků. Měl jsem v sobě pár skleniček tvrdého alkoholu, byl to hodně špatný den tehdy... Manželka se rozhodla, že už se mnou nevydrží ani minutu, víte? Podala žádost o rozvod. Musel jsem to pořádně zapít, takovou radost chlap často nemívá,“ stařík se odmlčel. Hlava ještě omámená alkoholem a zmožená kocovinou si nebyla schopná tak rychle vybavit předchozí události. „Šel jsem dozadu, kde kotví velké lodě, znám tam zkratku. Z hospody je to tamtudy nejbliž, ale cesta je zrádná, to vám, hoši, povím. Sklopte trochu tu lampu, svítí mi hrozně do očí,“ zastínil si rukou, aby ho žárovka alespoň na chvíli přestala oslepovat.

„Prkna mola jsou tam stará, rozvrzaná a ztrouchnivělá, jak je každý den tluče příboj a nikdy nestihnou vyschnout. Co chvíli některé praskne pod nohou a námořník spadne dolů do vln. I hřebíky už vypovídají službu a cesta je to křivolaká a nerovná,“ navázal děda, a zatímco mluvil, rukama naznačoval a kopíroval ztížený terén přímořské cesty.

„Znám to jako vlastní boty, ale ten večer tam bylo něco jinak. Od moře přišla mlha a nebylo vidět ani na krok, říkal jsem si, že to bude v pořádku, protože cesta je přeci stejná jako kdykoli jindy, ale tam, kde před měsícem měnili prkna za nová, aby se tudy vůbec dalo chodit, jsem zakopl,“ staroch mlčel, snad aby dodal svému vyjádření na dramatickosti. Nebo možná jen přemýšlel, jak to vlastně bylo dál.

„Nejspíš jsem se praštil do hlavy, protože se mi na chvíli zatmělo před očima. Určitě jsem se praštil, vnímal jsem jenom zvuky a viděl jen tmou. Všechno kolem vrzalo, jako kdybych byl na palubě sakra staré lodi. Slyšel jsem pohyb stěžňů, dmutí plachet a hvizdot větru v nich. I vrzání kormidla přísahám, že jsem slyšel. Staré doky jsou plné takových zvuků, ale v té mlze a tmě mi to nahnalo pořádnou husí kůži,“ dědek se oklepal a mít lahev, přihnul by si něčeho tvrdšího.

„Chytil jsem svojí placatku, nechal jsem si do ní v putyce nalít kořalku na cestu zpátky, tak jsem ji tam nemohl jen tak nechat. Ležela na prknech, vlastně visela dolů z mola, řemenem zachycená za suk. Vždycky ji nosím na řemenu, holku zlatou, abych ji neztratil, až se trochu napiju. Co já bych bez ní dělal, ani napít bych se nemohl, když je mi smutno,“ posteskl si a sevřel prsty, jako by lahvičku právě teď držel.

„Vzal jsem řemen a přímo tam, u toho suku, ležela mušle. Byla velká jako ucho, z jedné strany vrásčitá jako tvář staré ženy, z druhé hladká a vyleštěná do perleti. Sebral jsem ji taky a chvíli si ji prohlížel. Byla krásná. A zvláštní... . A rozhodně tam neměla co dělat,“ zavrtěl rozhodně hlavou.

„Podíval jsem se okolo a ejhle! O kus dál ležela další. Navlas stejná jako ta, kterou jsem držel v ruce. Z jedné strany vrásčitá, z druhé jako drahokam. Vzal jsem ji, zkusil je dát dohromady jako škebli... no, a ono to nešlo. Jedna mušle na mole, to je ještě náhoda, ale dvě, to už je něco úplně jiného. Rozhlédl jsem se teda a uviděl další,“ povzdechl si dědek a složil ruce do klína.

„Měl jsem je tam nechat být, ale šel jsem po nich a sbíral je. Lákaly mě. Nechat je tam ležet by ode mě bylo stejné, jako kdyby pes bez zájmu obešel kost. Bylo to jako světýlka na konci tunelu, šipky, které ukazují cestu...“ muž se

opět odmlčel, zavzpomínal, jak tomu bylo dál. „Zhasněte to světlo, chlapi, nedá se to vydržet. Nebo ho alespoň sklopte, aby mi nesvítilo přímo do obličeje.“

„Šel jsem dál a dál, strkal si mušličky do kapsy a následoval je jako drobečky z pohádky tam, kam až vedly. Mlha se pozvolna zvedala, kolem mě byly jen zamčené budovy doků, tma noci a sem tam nějaká krysa ve sporém světle pouliční lampy. Znáte doky v noci, jeden aby se tam bál o krk, taková je to tam bída a hrůza. Občas se bojím, i když jdu z hospody jen kolem nich,“ svěřil se stařeček se svým bolem.

„Jak jsem šel po těch mušlích, zůstal jsem pak stát před otevřenými dveřmi. Jeden z těch skladů nebyl zamčený. Když nad tím teď tak zpětně přemýšlím, je to hodně podivné, ale v noci mi to tak nepřišlo. Vešel jsem dovnitř, já vím, že jsem to neměl dělat, ale vešel jsem, nemohl jsem odolat, prostě se to nedalo, však to znáte, zakázané ovoce láká nejvíce,“ stydlivě v klíně točil palci mezi sepnutýma rukama.

„Zatočila se mi tam hlava, měl jsem přeci jen trochu upito, jak už jsem říkal, přidržel jsem se futer a na chvíli zavřel oči, aby se svět přestal tak bláznivě točit. A bylo to tu znova, to vrzání ráhen, kormidla, stěžňů a plachet. Na mole mi to přišlo ještě docela normální, ale tady, daleko od všech lodí, to bylo víc než podivné. Přejela mi z toho po zádech husí kůže a raději jsem se hodně rychle zavřel v budově,“ přiznal dědek trochu strachu.

„Bylo tam ticho, hluboké ticho, kde jsem slyšel jen svoje kroky a dokonce vlastní dech. Chvíli jsem volal, jestli tam někdo je, ale nikdo tam nebyl, nikdo se neozval, tak jsem nakonec vyrazil celý prostor prozkoumat, abych se ujistil, že až budu odcházet, nikoho tu nezavřu, že ano, přece nenechám sklad plný věcí jen tak otevřený celou noc, aby ho někdo mohl vykrást,“ omlouval stařík svoje nemístné chování.

„Nikoho jsem neviděl, ani jsem se nemohl nikoho dovolat. A že jsem se snažil! Raději jsem halekal na celou budovu, než abych musel poslouchat to ticho... Ale nikdo se mi neozval, přísahám, že se nikdo neozval. Chvíli jsem si tam sedl, protože jsem venku větrem od moře trochu promrzl a tady bylo docela teplo, a notně jsem si přihnul na posilněnou. Musel jsem přece ještě dojít domů a nebyl to jen tak nějaký kousek. Pořádná štreka mě ještě čekala, když jsem si tak hloupě zašel!“ Postěžoval si.

„Piju a piju, placatka, holka zlatá už je z půlky prázdná, když jsem zaslechl nějaký zvuk. To je krysa, říkám si, doky jsou jich přece plné... jenže tohle nebyl zvuk jako krysa. Znělo to jako nějaké mlaskání nebo pleskání nebo... neumím to pořádně popsat. Prostě to tam nepatřilo. ‚Ha! Zloděj!‘ říkám si a vyrazil jsem za ním. Vyšel jsem z uličky plné smrdutých kanystrů s rybami a koukám, takovou oliheň jsem ještě neviděl! Visela za chapadla z krovu a vykrádala sudy s rybami. Potvora, že i nebožka tchýně proti ní byla sexy kočka!“ rozhnil se staroch a začal gestikulovat.

„Dobrých dvacet metrů chapadel ta mrcha měla! Ryby si cpala rovnou do tlamy jako sysel a pořád ne a ne shora slézt, tak jsem vzal kus dřeva, co se tam válel, a zapálil ho, aby na mě viděla. A abych já viděl na ni. ‚Slez dolů, potvoro!‘ Povídám a ona na mě kouká, jako by mi přeskočilo. Tak na ni mávám tou loučí, i jsem k ní přišel blíž, abych si byl jistý, že mě vidí, oliheň mizerná,

a říkám: „Slez dolů!” a ona odpoví: „Běž ven, dědo, nepleť se tu!”. Tak jsem si pořádně přihnul a povídám jí „Mazej zpátky do moře, ty jedna slizká obludo!”. Než stihla odpovědět, rozmáchl jsem se, že ji chytím za chapadlo a zkusím stáhnout dolů, ale zapomněl jsem, že mám v jedné ruce placatku a v druhé louči... taková škoda té pálenky, rozcákla se všude, dočista všude...“ poznamenal stařík tklivým tónem.že mám v jedné ruce placatku a v druhé louči... taková škoda té pálenky, rozcákla se všude, dočista všude...“ poznamenal stařík tklivým tónem.

„Placatka moje milovaná někam zapadla, oliheň na mě zírala a já se vrhl na čtyři tu svojí flaštičku se špiritusem najít, než se kořalka dočista vylíje,“ odmlčel se, bylo jasně vidět, že se mu to neříká lehko. „Já vím, proč tu jsem, ale opravdu mi to nedošlo. Chtěl jsem hledat, ale jak jsem klekl, všude byl najednou oheň...“ bezradně se podíval kolem sebe. „Já opravdu nevím, o čem mluvíte, nikoho jsem nezabil, ani jsem nechtěl. Byla tam ta mrcha, sudy s rybami a já, nikdo jiný, přísahám!“ Svěsil hlavu a díval se bezradně jen na svoje ruce.

„Ten oheň byl všude, šlehal vysoko a páлил. Nechal jsem tam placatku, oliheň i ryby v sudech a zachránil holý život, vzal jsem nohy na ramena a utíkal hlava nehlava pryč. Pamatuju si, že jsem doběhl na molo, slyšel jsem zase tu loď, ráhna, stěžně, lana, kormidlo, a pak chrupnutí dřeva. Najednou mi byla zima, příšerná zima, že jsem si myslel, že už brzo budu na pravdě boží...“, promnul si nervózně dlaně a podíval se do přímého světla lampy.

„Mohl bych zavolat své milované ženě, ať za mě zaplatí kauci?“ Zeptal se zlomeným hlasem. „Chci najít ty mušle, co jsem cestou z kapsy vytrousil...“.

Brusle

autor

Petr Vodička

Narodil se 1974 v Praze. Studoval postupně první ročníky jaderné fyziky, medicíny, humanitních věd, než byl přijat jako loutkový elév do Západočeského divadla v Chebu. Po roce byl přijat na alternativní a loutkové herectví na DAMU, kde později studoval i obor režie - dramaturgie. Během studia získal angažmá v divadle Minor, kde působil jako herec asi osm let, a zároveň externě režíroval v různých českých divadlech. Většinu představení připravoval i autorsky, nebo jako dramaturg. V současné době se žije jako režisér, autor a herec na volné noze. Je také frontmanem kapely Orchester Posledního Dne, pro niž píše texty.

Obouvám si brusle a zatímco jsem v předklonu, vidím, jak si na lavičku vedle mě sedly překrásné nohy. Ty nohy si všimly, že jsem si všimnul a dost výmluvně se natočily směrem ke mně. Můj zrak jak dívkolezec šplhal po lýtku na louku rozprostírající se až tam, kde v klínu skal skrýval se zdroj živé vody, pak dál po smrtí hrozící stěně až k převisu, kde se na chvíli zastavil, protože překonat jej byl těžký úkol a čas zde strávený se jistě nedal nazvat marným. Můj pohled však musel dál až obtočil se těsně pod vrcholem a spatřil tvář a ta tvář se dívala kamsi za řeku.

V tom místě nebylo nic a dívat se tam bylo jak odhalit to místo pod uchem, které zhusta oplývá podivuhodnými vlastnostmi. Teď se ale obrátila na mě a zatímco se mi zvedal tlak, vyzvala mě: “Dáme si závod?” Přítakal jsem a ona si obouvala brusle a já ji obdivoval jako pohár z broušeného skla. Tohle přirovnání mě napadlo jen proto, že jsem za výhru v tomto závodě považoval ji.

Vyrazili jsme. Ta první část byla vyrovnaná, pak ona mírně vpředu a já se těžko soustředil. Přidal jsem a měl jsem náskok, takže má pýcha mi povolila výstřelek a nechal jsem ji předjet. Byl před námi svah, ved dolů, ale mírně a ona tak klidně najednou roztáhla nohy a jela chvíli jak prak. A já vzápětí viděl proč, tam na dráze byla mulda, ale taková, že vypadala jako našpulená ústa. Dík zaváhání už vyhnout se bylo pozdě a ten skok byl pro mě příliš plavný a dopad příliš dalekosáhlý. Ještě než jsem zcela padl, viděl jsem, že má telefon a volá a pak, zatímco já jsem měl tvář jak krvavý chuchvalec a čelist hodně nakřivo, povídá mi: “Tohle místo jsem pojmenovala Polibek země.” A poslala mi vzduchem to, co předtím obdržel jsem od asfaltu. „Snad ho příště překonáš líp.” Byl jsem nadšený, že závod není ještě ztracen a za zvuku přijíždějící ambulance v klidu jsem omdlel.

Jen pár týdnů uběhlo a já byl znovu na startu a dívka vedle mě. A zase se zahřívá ložisko a namáhán je plast a ona uhání a já uháním za ní. Už se blíží to místo, polibek, který si navždy budu pamatovat, tak teď už bez problémů přehoupnu se dál. Mám bezvadný úhel v nohou a Polibek země míjím bez váhání a dívka se jen směje. Rychlost nás žene a mě ještě víc cosi jiného pohání, až vítr se mi stává kadeřníkem. A dívka stále přede mnou, to nemůže být, cena je příliš vysoká, ačkoli ona je spíš menší. Už ji skoro mám, už cítím její parfém, který stává se mi palivem a v další zatáčce jsem jist svým prvenstvím. Ona zpomaluje, možná došly jí už síly nebo zatoužila prohrát, to nevím, já ale vítězství chci získat poctivě, takže uháním. To místo je hladké jako kůže panny a něžně se ohýbá a já zatáčím v té zákrutě a točím dál, ale najednou jakoby všechno bylo málo a přímo v středu oblouku jsem z něj vyletěl. Jak Ikarus jsem přistál, ale ne do moře, z čehož jsem si ozelenil kalhoty a zlomil kosti vřetení a hlezenní. A dívka si hladí krk tak, že bych prask, a povídá: „Tenhle oblouk se nesmí uspěchat. Po něm se smí jen tak rychle, jak dovolí. Snad příště.” Znovu jsem začal umdlávat, ale ještě jsem zaslech: „Tady tomu říkám Srpek měsíce.”

Když jsem srost, zas nastoupil jsem v bruslích na trať. Dívka se usmívá, já k úsměvu mám daleko, protože přemýšlím. Jsem si jist, že zas tam

bude past. Tak jedem vpřed a větru svist je šepot, ze kterého zní: Teď čekej převis, ale pozor. To může být vším, třebaš mohylou na cestě. Já vím, vždyť nejsem na trati poprvé. Minul jsem polibek, ohebně projel zrádným obloukem, který jakoby byl z mramoru. A čekal jsem vše. Dívka se směje a ujíždí a najednou tam vpředu, kurva, kdo to tu nechal! Tam na cestě je hromada a ne jen jedna, dvě jsou! Nic se nedá dělat, najíždím na ně a loučím se s vědomím, ale co to? Jsou tak pevné jako japonská matrace a nesou mě dobře. Ten skok, co přišel vzápětí jsem taky zvládl a jedu dál a dívka se usmívá a rukama komíhá tak, abych neviděl, ale já stejně vidím, jak doposud nerušený geometrický tvar je narušen body už z dálky viditelnými, které by snad mohly být na těch krásných kopcích rozhlednami, protože přechínaly velice významně. „Alabastrové hory“ šeptla dívka a vyrazila takřka šílenou rychlostí vpřed.

Nemohl jsem se téměř soustředit, připadal jsem si v zajetí nějakých sil, sil, které tryskají z prapůvodních zřidel přírody, což bylo krásné, ale zpomalovalo to. Vzal jsem tedy na pomoc dech a zahrabal jsem kopytem, obrazně samozřejmě, a dohnal jsem dívku. Podívala se na mě jak med. Na trati dlouho nic. Co teď? Co bude? A ten pohled... a pak! Co má být teď, snad pupek? Ani pohled jsem neodsek od jejího a skočil jsem. A byl tam. Tam skončit brusle, skončím i já s čelem pobořeným. A vidím, jak se dívá a obdivně zvedá obočí a křikne: „Chvějící se pláň“ a otáčí se s rukou na břicho a utíká. Utíká mi, ale už jí mnoho nezbyvá, teď přijde poslední překážka. Tak spěchám, abych se utkal, abych překonal, abych už byl v cíli. Teď bude údolí nebo snad pahorek, možná branka, co hrozí mě sejmout. A název? Snad „Střed všeho“ nebo „Údolí slasti“, řek bych. A jak tak přemítám, doháním dívku na cestě, která je dlouhá a podivně oblá. Teď plachtí jako Baryšnikov, víc dbá na styl než na rychlost a já si říkám: „Teď zvítězím“. Zaberu, jedu a jedu stále rychleji a už ji mám, už ji mímám a vzápětí má kolečka přestávají se držet té dráhy a já zas letím obloukem a následným kutálením až k tomu stromu, který si vzal můj zub a přerovnal mi žebra. A ta dívka ladně zastaví, opírá se o stehna a zlehounka je tře. „Tomuhle říkám Sloupy, na nichž stojí nebe“ říká a já žvatlám, že teď měl být klín a ona jen, že taková už je trať. „Snad se ještě uvidíme“ šeptne a odjede a ze mě teče a zřejmě ne jen z úst a nosu.

Nechtěl jsem. Byl jsem zdemolován. Byl jsem unaven. Nechtěl jsem. Ale šel jsem. Už jen snad pro vztek nebo pro sten, pro konečný osten, který odpraví tu touhu z mého zhrouceného těla. Vyjeli jsme. Všechno jsem zdolal. A čekal jsem, kdy přijde ta poslední překážka, ta smrtící rána, to, co nemohu přežít, protože je to silnější než mého já nakrápnutá schrána. S jiskrou v oku vstříc utrpení se ženu, pro ženu, která mne mučí jako když prsty luskneš a mě oudy padají. Vrhám se vpřed, protože svět je jen závod, jen tenhle závod a já chci dojet do cíle, kde očekávám smrt.

A bylo to tak. Vítr se pochechtával a ona máchla rukama jak křídly a vedle mně se motýlím smykem přehoupala a přes její záda, když níž už jsem si nedovolil pro přemíru bolesti z toho pohledu, spatřil jsem lesík.

Lesík podzimní, kde břízky žlutě shazovaly a bledokoré svítily jak lampy. Krev bude se dobře vyjímat v tomhle vkusném pozadí. Listí jak motýli rozprsklo se vjezdem dívky a já rozprostřel se mu vstříc. Opleskán tím časným podzimem ztratil jsem se v žluté tmě, zavřel oči a očekával rozhřešení.

A dostal jsem. Když listí padlo, zasvitlo se. Mé srdce se zastavilo a tlačilo se zevnitř, neboť dívka stála přede mnou nahá. Její bílá kůže nutila zblednout ty stromy ubohé závistí a mne zfackovala svou bibličností. Vprostřed všehomíra jejího těla pak zářilo slunce. Dědictví věku zvířecího se tam skvělo, chmýří na pahorku. Bylo blond. „Tomuhle říkám „Podzimní lesík“, zašeptala. „A jak vidíš, ty zvládnuls to až sem.“ Pak mrkla a ke mně dolétla vůně, která se rozprskla v mém těle a v prstech vyvolala stisk. Dívka plula ke mně. Zavřít oči nešlo. Bylo všechno. Polibek země. Srpek měsíce. Chvějící se pláň i Sloupy, na nichž stojí nebe. A Podzimní lesík, kde našel jsem svou malou smrt.

Chlapec, co miloval rovnoběžky

autorka

Linh Nguyen Thuy

Jmenuji se Nguyen Thuy Linh, ale pro ostatní jsem Helena. Před dvěma roky jsem oficiálně vstoupila do světa dospělých a dosud čekám na první štulec života, kterým mě ostatní tak strašili (bude jím maturita?). Mám ráda řád a disciplínu, miluji svět čísel a jasně daných pravidel, ale zároveň je ve mně obrovský kus snílka. Za slunných dnů se často toulám venku a za pochmurného počasí jsem obdarována nesmělými polibky múzy. Jako malá jsem si přála být princeznou, ale nyní doufám, že budu moci už za pět let strašit dospělé vrtačkou na zuby.

"Podzim - uchrchlaný scvrklý dědek s jaterními skvrnami a rádiovkou barvy hořčice - plouží se šouravým krokem se síťovkou plnou zvonících lahváčů. Tu a tam se rozsípe tuberáckým kašlem a to je potom tady dole na zemi tuze protivná a lezavá mlha. Občas dostane přátelskou herdu do zad od dobromyslného odcházejícího léta a s uraženým brbláním: „To je dneska mládež“, si popotáhne vytahané tepláky a šine si to kdoví kam. Rána od té prosluněné a prázdninami vonící dlaně vykřeše oslnivou jiskru. A na světě je hned krásně. Podzim je jako hřejivá kašmírová šála protkaná zlatou nití umné ruky paně léta."

Otec dočetl roztřeseným hlasem plným stěží potlačovaného hněvu. Matka se zasněným pohledem a hlavou podepřenou drobnou pěstěnou dlaní slastně a dlouze vzdychla: „Ten kluk je génius.“

„Ten kluk je idiot!“

„Nevychoval,“ trrrrh,

„jsem,“ vztekle cupuje desky,

„z něj,“ mašíruje popsané stránky,

„PŘITEPLENÝHO PISÁLKA!“

„Pojď sem, pitomečku jeden! Sedni si a piš! Mám rád podzim, je hezký počasí. Vlastně hezké. Co děláš? Koukej to opravit, dáváš vůbec pozor? Podívej se, jak to teď vypadá! Takže dál. Mám ho rád, protože chodím často ven s mým tátou hrát fotbal. Mám rád fotbal, protože jsem chlap. A všichni správní chlapi mají rádi fotbal. MAJÍ! Škrtni to maj! Co tě v té škole učí, prosimtě. Piš pořádně! Počasí ujde, občas prší, je zima a tma, ale o to víc se těším na jaro. Tečka. No prosím. Teď ti to tady podepíšu a máš úkol hotovej. Vidíš, jak to tvůj táta na starý kolena ještě pořád umí.“

Pravda, podzim je letos opravdu jako ten chrchlající dědek.

Otevřel modrý sešit.

1. října 2012

Já a on. Jsme rovnoběžky. Dvě vzorně narýsované rovnoběžky, dvě stejné čáry s chladným odstupem, zdvořile plynoucí v přítomnosti té druhé. On, ta vedoucí, já pouhou kopií, jež se od něj odvíjí. A nikdy, nikdy, nikdy se ve vakuu času neprotnou, bez ustání musí vedle sebe dál trpně snášet přítomnost toho druhého, protože jedna bez druhé rovnoběžkou není.

Ten kluk zdědil po své matce fantasmagorickou představivost.

Prý rovnoběžky. Zklamaneč zaklapl deník a strčil ho do kabely. Kuchyňská židle byla tvrdá a tlačila ho do zadku. „Do sedinky!“ vybavil se mu manželčin káravý hlásek. Tlačí mě do sedinky, zopakoval poslušně v duchu. „Tak pojď už.“ Šel.

Seschlé listí mu pod novými polobotkami křupalo jako krovky brouků, které tak rád jako dítě zašlapával. Má drahá rovnoběžko, ten tvůj dědek podzim musel snad přežvekat celou duhu a pak ji všechnu vyzvracet, povzdychl si. Zářivé barvy mu málem vypálily rohovku.

Teplý vítr mu jemně ovíval zátylek a rozsmárně rozhazoval hrsti vteřin minulosti. Zabodávaly se mu do obličeje.
Prošel kolem tůjí.

„Otče, jak se tento strom zove?“ Chlapec se chtěl pochlubit novým slovem, které se naučil.

„Je ti dvanáct let, proboha, můžeš přestat mluvit jak z minulého století? Nechceš mi ještě vykat?!“

„Nech ho, to má z té knihy, co mu teď dala babička, někdy těm jeho výrazům nerozumím. Ale je tak nadaný! Bude z něj pan spisovatel!“ Matka nadšeně spráskla ruce.

Na chvíli té malé rovnoběžce pohasl pohled, vzpurně vystrčil bradu. A čekal.

„Tůje,“ rozzářily se malému chlapci oči, „říkal mi to dědeček.“

„Podívej, jak je sestříhaná. Mami, nepřipomíná ti tamta pyramidu? A tamta je jako rytíř! A ta napravo jsou oblaka, co je protla-“

„Jsou to ksakru jenom pitomé keře!“

1.listopadu 2012

Maminka je kolmicí dvou rovnoběžek. Spojuje je. Představuje nejkratší vzdálenost mezi nimi. Mám jí svým způsobem docela rád. Jako to zatoulané štěně, které jsem kdysi našel na ulici a které otec bez váhání vykopl zpět za práh.

Vlasy barvy čerstvého perníku. Postavou malý diblík. Má mechové oči, drobná chodidla, velké uši a permanentní rýmu.
Nenávidím tůje.

Lavička ho studila do zadků... sedinky. „Už je tady zas,“ ozvalo se za ním hlasité šeptání. Sestřička soucitně poplácala ženu po ruce. „Tak já si na chvíli odskočím.“

Měkce zavřel deník a trpělivě vyčkával.

Žena rozpačitě kroutila prsty nohou v bílých ponožkách.

„Není vám v těch bačkorách zima?“

Plaše jako laň dosedla na kraj lavičky a rychle zavrtěla hlavou.

„Dneska je hezké počasí.“

Vždycky zahájili hovor počasím.

Přítakala. Vítr ji oblízl pihy. Hlasitě kýchla.

„Vy čtete?“ Ukázala na modrý sešit a vzápětí troubila do kapesníku.

Deník ho začal najednou pálit v ruce. „Hmm, to je...soukromé, asi by se vám to příliš nelíbilo.“

O to víc ji fascinoval. „Prosím, už dlouho mi nikdo nic nepředčítal.“

Dychtivě se k němu naklonila a jeho ovanula sladká vůně lízátek.

Odevzdaně otevřel deník.

1.prosince 2012

|| Rovnoběžka, čára rovná |

visí v nebytí ∞

pokřivená // znechucená ! nechce zůstat perfektní.

Když jedna z rovnoběžek, byť jen nepatrně, změnil svůj úhel, nakonec se protne s tou druhou. Možná, že ne v přítomném čase, třeba ne v dohledné rovině, ale už pouhé vědomí budoucího protnutí bortí chladný odstup, když se plocha sevřená těmito rovnoběžkami zmenšuje.

Ale co když jsou obě rovnoběžky moc tvrdohlavé a žádná nechce měnit úhel?

Nakřčila nos. „Rovnoběžky nemůžou být tvrdohlavé. Jsou to čáry. Nežijí.“

„Kéž by,“ povzdychl.

„Nebaví mě to, je to nudná kniha. Vás baví?“

„Mučí mě, to hlavně.“

„Tak proč ji čtete?“

„Protože jsem změnil úhel.“

Koukala na něj jak na blázna, což mu přišlo k smíchu. To ona měla papíry na hlavu.

1. ledna 2013

Nový rok, stejná šed' všedních dnů, stejné ocelové sevření rovnoběžek. Byli jsme v zoo, protože to prý normální rodiny dělají. Normální rodiny nechodí do zoo, když je mráz a když je většina zvířat zalezlá ve svých úkrytech. Vedoucí rovnoběžka odmítla uznat chybu.

Děda si hrál se zapalovačem a podpálil si obočí. Vypadá teď jako vyplašený škvor.

Hlasitě se zasmála a radostně zatleskala rukama. „Vyplašený škvor!“
Nevnímal.

„Tobě to nepřipadá legrační?“

Usmál se. Občas se zapomněla a přešla v tykání.

„Půjč mi to, teď ti budu předčítat já, ano?“ Vytrhla mu sešit a uvolněně se opřela o lavičku.

1. února 2013

A duše - váha dvacet gramů,
letí vzhůru,
pohon z kupky stihomamů,
letí neslyšně.

A z žalu šál
a z šalu bol
nepomůže alkohol.

Očividně nepomáhá ani matce. Ukázal jsem jí tu básničku. „Nebud' směšný, drahousku,“ odfrkla si tím svým mrňavým nosem, „jaký žal, ty snad na mně něco vidíš? Žal, to je směšné slovo, to snad už nikdo ani nepoužívá. Ale moc se ti povedla. Jsi můj malý šíkula.“

I kdybych pozabíjel několik lidí a podpálil náš dům, pořád bych byl její „šíkula“.

„Nalítá jak slíva,“ kroutí pokaždé babička hlavou a mlaská si pod fousy. Kroutí

hlavou plnou natáček. Až je sundá, bude vypadat jak kvěťák s fialovým přelivem.

„Dej pokoj, bábo, no co už včil nadělaš,“ bafá si z dýmky a obočí má zrovna tak husté a tváře zrovna tak kulaté jako obživlý dědeček z rukou Heleny Zmatlíkové.

„Vem tě nešť,“ směje se pak babička, „Denisi, pojď mi oškrábat erteple, nebo toho dědka plesnivýho bacim žufánkem.“ Prarodiče jsou zábavní. A často jsou v dobré náladě. Narozdíl od mého otce.

Nesnáším své jméno, to byl trest už od narození. S čím pak se asi rýmuje Denis.

„S čím se rýmuje Denis?“ Podívala se na něj bezelstně.

Zrudl. „No,“ odkašlal si nervózně, „tenis?“

„Ahá,“ zahihňala se do dlaní.

Nebyl vždycky tak přísný. Alespoň doufal. Měl svého syna rád, vždyť otcové mají své syny sakra rádi, ovšem...jeho syn se mu příliš nepodobal.

Byl změkčilý, tak citlivý. Nelíbilo se mu jeho polehávání v knihách, snivost, která by byla roztomilá na děvčeti, ale ne u chlapce. Nepodobal se mu, tak je to. Vůbec. Někde v koutku duše ho hlodalo podezření, že ani není jeho, ale kvapně tu myšlenku zavrhl, zmačkal, surově zbil, umučil a násilím zatlačil zpět do kobky svých pocitů a obav tam, kam se mnohdy neodvažoval ani on sám za střízliva.

„Pane, čtete ještě,“ dloubal ho loktem do žeber.

1. března 2013

Jaro je kakofonie zvuků, koktejl vůní. „A alergenů,“ dodává s napuchlými očima babička. A alergenů. Chtěl jsem mu udělat radost, navrhl jsem, že si půjdeme ven zakopat. Udiveně si mě změřil, jako by mi z ničeho nic vyrašil hrb. Možná si ze mě utahuje, říkal si určitě pro sebe, ale mě přepadl jakýsi záchvat ušlechtilosti. Proč mu neudělat radost?

„Hráli jste fotbal,“ odtušila napjatě.

„Hráli.“ Proč byl tak unavený?

„A bavilo vás to? Můj syn taky neměl rád fotbal.“

To on přeci věděl. „Bavilo.“

Stoupl si do improvizované brány ze dvou zapíchnutých klacků, já ucouvl a položil před sebe míč. Rozpačitě jsme se na sebe dívali. Kopl jsem, byla to střela jak od holky. Nervózně se ošil a křikl na mě, že musím kopnout nártem. Poslechl jsem ho a dal do toho všechnu sílu, střelil gól a přistál na zadku. Byl na mě pyšný. Odpoledne jsme obědvali jako spokojená rodinka. Možná, že se vzdálenost mezi rovnoběžkami přeci jen zmenšovala. Všichni zářili spokojeností. Tak proč já ne?

„Tak proč on ne?“

„Nevím,“ štípl se sklesle do kořene nosu. Nenáviděl rovnoběžky, zprotivily se

mu. Měl rád kruhy. U nich nešel poznat začátek, ani konec. Byla to prostě kolečka. Jednoduchá kolečka, žádné pitomé metafory, žádné pitomé čáry.

1. dubna 2013

Ten kluk je na svůj věk starej, prohlásila tuhle babička. A to nebude dělat žádnou dobrotu, dodal dědeček. Každému na mně něco vadilo. Jak můžu být starý? Je mi teprve 12 let. Možná babička myslela uvnitř. Představil jsem si svůj vnitřek. Vevnitř je jenom prázdno, je protkané hebkou pavučinou. Potrhanou, zjizvenou, zahnívající pavučinou. Řekl jsem to mámě. Hodila po mně pohledem plným vykřičníků. A pak usnula. Voněla jako rumová pralinka.

Prudce se k němu naklonila a hlasitě potáhla vzduch. „Voníš jenom po mýdle,“ hlesla zklamaně. Musel se smát. Naklonila hlavu. „Máš šedivé vlasy, tady,“ pohládila ho po skrání.

1. května 2013

Miluju, a zároveň nenávidím rovnoběžky. Změnil jsem úhel jedné, zoufale a magicky přitahované k té druhé, jako mūra uvězněná v kuželi světla, ale ta druhá se nechce protnout, vždy o stejný úhel uhne. A máme zase stejné rovnoběžky. Stejně dokonalé. Možná, že už to jednu rovnoběžku nebaví, možná, že už vůbec nechce být rovnoběžkou. A když jedna rovnoběžka své snažení vzdá, není už žádných rovnoběžek. Protože jedna bez druhé rovnoběžkou být nemůže.

Popotáhla. Nabídl ji kapesník. Omluvně pokrčila rameny, rýma.

Zdálky viděli bílou škrobenou sukni sestřičky.

„Už musím, zase mi dá takový barevný pilulky, víš, ale nejsou dobrý, jsou moc hořký,“ řekla smutně.

„Já vím.“

„Tak zase zítra, jo,“ vyskočila na nohy, „a budeš mi zase číst?“

„Už není co,“ ukázal na prázdné stránky.

„Proč ne? Denis, co se rýmuje se slovem tenis, už nepíše?“

Poklesla mu ramena. „Už není.“

„Aha.“ Chvilí rozpačitě přešlapovala a ohlížela se za sestřičkou. „Je tam?“ zvedla oči k nebi.

„Je.“

„Nebud' smutný, tam se má dobře. Tady máš zpátky kapesník, dík za půjčení.“ Otočila se a utíkala za sestřičkou.

Sakra, měl úplně zdřevěnělý zadek od toho sezení. „Sedinku,“ houkla na něj za běhu..

Vlasy barvy čerstvého perníku. Postavou malý diblík. Má mechové oči, drobná chodidla, velké uši a permanentní rýmu.

Zamávala mu.

Kraj, který přestal mlčet

autorka

Zuzana Vorlíková

V současnosti studuji prvním rokem obor český jazyk a literatura na FF UK v Praze. Tvůrčímu psaní se pro své potěšení (občas i pro potěšení druhých) věnuji od dětství. Mezi mé další zájmy patří například jízda na koni, návštěvy koncertů a vše spojené s Finskem.

Nebe bylo bledě modré a vysoké, bez jediného mráčku, vyfoukané podzimním větrem. Ostré sluneční paprsky ozařovaly malou usedlost a obarvovaly stěny dřevěných domků do jasných barev, jakoby chtěly ukázat svým novým majitelům, že ta změna, pro kterou se rozhodli, stála za to.

Kirsi v tom krásném dni seděla na konci starého mola a dívala se na vodu. Jezero plálo stejně žhavými barvami jako celá krajina ve zdejší krátkém podzimu. Poslední zazáření, než se vše potopí do tmy. Už zase přemýšlela o stále stejných záležitostech. Bylo to už několik týdnů, co opustila s rodiči město a přestěhovala se sem, daleko od doposud známého světa a způsobu života. A co jiného tu mohla dělat, než přemýšlet? Zdejší kraj mlčel. Stýskalo se jí po kamarádech, kteří teď byli mnoho kilometrů vzdáleni. Vzdáleni hlasům, večerním hovorům na předměstí a známým pohledům. Nedosáhla na ně její ruka. Chyběl jí ruch města, zvuk tramvaje, šum lidského davu spěchajícího ráno za prací. To, že když do někoho vrazí, nazlobí ji to, ale alespoň tak má důvod říct někomu: „Promiň.“ Tady byl jen les. A ten mlčel. Zatvrzele a neměnně, jako starý muž, co už jen naslouchá. A pak ještě voda, líná voda olizující písčité břeh. Nebylo tu o koho zavadit a komu se omlouvat. Nebylo třeba tu mluvit. Rodiče od rána do večera pracovali na pozemcích, aby pole příští rok nezůstala ladem. Jediná světlá vidina v těchto barevných a přece tak šedých dnech byla, že příští týden už půjde do školy. Sice se obávala nových lidí, jak ji přijmou, ale alespoň nebude muset celý den trávit bloumáním po lese. Hodila do jezera spadlý list. Sletěl na hladinu a usadil se na ní. Vítr ho popohnal dál od břehu, jako když foukne do plachet. Kéž by i pro ni mohla připlout nějaká taková loď, žlutá nebo z papíru, a odvést jí zpátky domů, od něhož už však měli klíče jiní.

„Je to dobré místo, Kirsi. Kraj tě tu vítá, jen ty se musíš trochu... změnit,” řekl jí najednou vnitřní hlas. A od té chvíle s ní byl pořád. Jako světlo pomáhající najít cestu tmou.

Další den se vydala opět do lesa, podél vody a pak úzkou pěšinou mezi červeným borůvkám. A hlas k ní zase promlouval, zezadu, ze skrytých koutů vlastní mysli.

„Musíš se je naučit znát. Stromy. Každý je jiný, podívej, jinam se naklání a jinak se tváří. Až je budeš umět rozeznat, povedou tě, nemusíš mít strach, že se v lese ztratíš. Stromy tě vždycky dovedou domů, pokud jim dovedeš naslouchat.”

„Já se nebojím. Nikdy se nebojím.”

„Teď lžeš. Sama sobě. Existují i jiné strachy, než ze tmy. A ty se bojíš, že zůstaneš sama. Ale můžu tu být s tebou já. Pokud chceš.”

Kirsi až překvapila upřímnost druhé poloviny jejího já. Nějak si zvykla bavit se tu sama se sebou, vedla vnitřní rozepří a dialogy, z čehož se jí ve většině případů vždy jedna polovina snažila svést na špatnou stranu a druhá jí to rozmlouvala. Boj byl mnohdy velmi urputný a nerozhodný. Našlapovala dál hlubokým mechem a s hlavou zakloněnou do nebe sledovala vrcholky stromů nad sebou. Komíhaly se ve větru a jehličí hučelo jako moře. Možná, že les přece jen nemlčí.

„Jak se jmenuješ? Měl bys mít nějaké jméno.”

„Záleží na tom? Je snad jméno to, proč bys mě měla mít ráda?”

Pokrčila rameny nad vlastní úvahou, „Chci ti nějak říkat, víš, jména možná nejsou třeba, ale jsou fajn. Co třeba Olavi. Můžeš být Olavi?“ Hlas neodpovídal. A mlčení se dá lehce vyložit jako souhlas. Krásné počasí se drželo v kraji po několik dalších dnů. Kirsi si začínala snad pomalu zvykat. Přece jen se jí začaly líbit procházky po břehu jezera, když slunce zapadalo a celý horizont hořel rudou barvou, Olavi držel její myšlenky stranou od trudnomyslnosti, byl tu pořád, vždy, když si chtěla popovídat, jako obzvláště dobrý přítel.

„Olavi, jak vypadáš?“ Zeptala se jednou. Snad už se znali dost dlouho, aby ta otázka nevyzněla dotěrně. „Představuji si, že máš světlé vlasy, jako teplé letní sluníčko, když se kloní k obzoru a pak nezapadne. A modré oči. Vlídne. Protože tak vypadá naše jezero, osvětlené tím teplým letním sluníčkem. Řekni Olavi, jaké máš vlasy?“

Chvilí bylo ticho, jen štěrk křupal pod jejími kroky, jakoby se snažil doplnit odpověď.

„Světlé, pro teď světlé, jako paprsky letního slunce, co nezapadá.“

„Uvidím tě někdy?“

„Chtěla bys?“

„Chtěla bych někoho, o koho se můžu opřít, někoho, kdo mě pohladí, když mám takový ten tíživý pocit tady,“ sáhla si na srdce. „Znáš to?“

„Ty mě ale můžeš vidět. Pojď!“

Kirsi si představila, jak jí někdo vezme za ruku a vede. Držela se ho a následovala. Cesta je vedla pryč z lesa, na prašnou cestu lemovanou z jedné strany žlutými břízami a z druhé jeřabinami. Červené kuličky zářily proti obloze, na louce se vlnila suchá tráva a stále chladnější vítr hnal po nebi stádečko načechraných bílých beránek. Ale byli vysoko, tak vzdálení všem pozemským starostem, na své nebeské dráze. Na konci aleje se objevil letitý buk. Stál na kraji louky a tak se k němu museli ještě chvíli po pás brodit vysokou trávou. Kirsi, přivedena sem svou vlastní fantazií, obdivně hleděla na jeho tlustý kmen a barevnou rozložitou korunu, ze které se co chvíli k zemi snesla nadílka suchého listí. Tento strom určitě nemlčel. Byl jako starý učitel-ochránce, a přece v něm bylo něco z mladistvé rozšafnosti a síly. Dotkla se jeho kůry, opatrně, jakoby to byl důležitý a vážný okamžik nějaké ceremonie.

„Tohle jsi ty, Olavi?“ Ptala se tiše a dál rukou hladila kmen

„Tohle je moje kůže, moje vlasy. Říkala jsi, že jsou zlaté. Ano, jako to letní slunce.“

„Tohle jsi mi chtěl ukázat? Jsi strom?“ Trochu se zarazila nad druhou otázkou.

„Ne, půjdeme ještě dál. Tohle není všechno.“

Po pár minutách chůze, tentokrát bez dalších zbytečných řečí, začala mezi kmeny opět prosvítat hladina jezera. Bylo všude, voda se vinula zdejšími krajiny jako jeho královna a nešlo se jí vyhnout. Došli až na břeh. Hladina byla klidná, rovná jako zrcadlo. Kirsi na ní položila dlaň a jen tak cítila nepatrné vlnky, které proudily pod její rukou. Voda mrazila, ale nebyla nepříjemná.

„To je můj dech,“ ozval se neslyšný hlas.

Na prahu domu se dívka zastavila, tentokrát se něco změnilo. „Olavi? Já půjdu dnes dovnitř sama. Myslím, že se nesluší, abys byl se mnou všude, když

už znám tvá tajemství. Zítra jdu do školy, přijdu hned odpoledne k jezeru a půjdeme se zase projít," šeptala tiše, v obavě, zda lze zahnat kus svého vlastního já. „Děkuji ti, už se nebudu bát lesa. Už vím, že nemlčí. Vlastně, nechceš jít zítra se mnou do školy?“ „Já patřím sem, k tomuto místu. Nebudu ho opouštět. Uvidíme se u jezera.“

Uplynul týden a dívka byla v nové škole spokojená. Našla si někoho, o kom doufala, že se stane jejím dobrým kamarádem a po večerech jí čas brala spousta úkolů.

Procházeli zase tou alejí vedoucí k buku, ale z bříz už jejich krásu vítr s deštěm servali k zemi, kde se listí válelo v hnědých barvách, postupně zašlapané do bláta stezky a červené jeřabiny se scvrkly mrazem.

„Mlčíš, jako by ses bála, že bude mlčet zdejší země. Vyprávěj mi něco.“

Ale dívka dnes nebyla tak sdílná, šla dál, ústa schovaná v huňaté šále.

„Je to blbost. Olavi, vždyť já tu vedu už několik týdnů monolog. Hloupý hovor sama se sebou. Nemůžu v tom už pokračovat, pět let už my dávno bylo a teď už se to nesluší," zakroutila hlavou nad tím, že vůbec sama sobě tohle vysvětluje, jakoby tu snad opravdu někdo byl. „Ty neexistuješ, jsi jen výplod mé fantazie a mojí samoty. Ale já už nejsem sama, proto s tím musím přestat.“

„Jsi chytrá dívka. A šikovná. Budeš mít v životě cíle a dokážeš za nimi jít, to je mi jasné. A pokud je tohle jeden z nich, nebudu ti dále stát v cestě. Taký vím, že nejsi namyšlená, proto snad časem pochopíš, že kdybych neexistoval, tohle bys sama sobě neříkala. Tento kraj tě bude mít rád, to si pamatuj. Bylo mi ctí ukázat ti, že i stromy mají svou tvář.“

Uběhlo několik měsíců, ale dlouhá severská zima stále neodcházela. Kirsi sice zapomněla na svého záhadného přítele, ale naučila se považovat tohle místo za domov. Až jednoho nedělního odpoledne vyklízely s mámou komoru, která zůstala ještě nedotčena po původních majitelích. Z jedné krabice vytáhla zaprášený obraz, chvíli se na něj dívala a nemohla přijít na to, co jí připomíná, až pak jí to došlo. Byl na něm rozložitý strom na kraji louky. Obrázek jakoby jí před očima ožil, bylo léto a ptáci v jeho koruně zpívali veselými tóny, vše se těšilo z dlouhých letních dnů.

„Co je to za obraz?“

„Prý to maloval syn těch, co tu bydleli. Zdejší krajina.“

„Oni měli syna? A proč jim tu nepomohl, když už nestačili?“

„Nepříjemná příhoda. Paní se mi svěřila. Chtěl se stát malířem, ale nešťastnou náhodou se utopil v jezeře," řekla matka a čelo jí vyplnily vrásky.

Kirsi se cítila, jako by do ní právě někdo udeřil kamenem. Vzpomínky, co se zdály hezké a snové, se náhle změnily v opravdovou minulost. Vyběhla z domu a kroky jí automaticky vedly k jezeru. Zastavila se až na konci starého mola, sehnula se dolů, aby odhrnula sněhovou peřinu. Pod rukou ji mrazil hladký led. Byl chladný a nic v něm nepulzovalo. Zima držela každý pohyb ve svém ledovém objetí.

„Olavi, promiň. Už vím, že jsi opravdu byl.“

Holé větve buku se v ledové vichřici pohupovaly, jakoby ten starý učitel, se špetkou mládí v těle, přikyvovat.

O rizotu

autor

Adam Závodský

*1996

Navzdory faktu, že se již třikrát stěhoval, konstantně žije v Kralupech nad Vltavou. Zde také studuje; šestým rokem navštěvuje Dvořákovo gymnázium. Literatura je jeho největším koníčkem; spíše než próze se však věnuje dramatům. Jeho současným snem je studovat scenáristiku.

Na východ od hrdé Plzně, severně od smělých Budějovic, na západ od majestátné Prahy, avšak jižním směrem od Liberce – tak tam někde leží malé, zapomenuté městečko; tak malé, že jej v nástěnné mapě České republiky pro základní školu vyvedené v měřítku 1 : 370 000 nezdědka kdy zapomenou natisknout. Rozkládá se na dvou březích řeky tak titěrné, že je v téže mapě viditelná pouze v plném denním světle jako tenká modrá nitka, stékající z nejbližšího kopce a s úlevou se nořící do náruče prvního mohutnějšího sourozence. Město i řeka jsou pro svět nevýznamné a nanicovaté. Málokterý školák svede při zkoušení vylovit jejich jména z paměti a přece mají co nabídnout. Jednu restauraci, jedno rizoto, jeden příběh, který se sice v celém tom obrovském a podivuhodném světě docela ztratí, ale v malém pokoji a při světle lampičky se zase najde a začne půlnočnímu čtenáři vyprávět. Dobře poslouchajte.

Již jsem zmínil, že město protíná šedomodrá šerpa, rozhodně však ne přesně v půli. Větší Nová Čtvrť vděčí za svůj ráz době industrializace a dnes tam zbloudilý turista najde železobetonové výkvěty moderní doby. Jeho staršího bratříčka, tak titěrného, jak jen titěrná část titěrného městečka může být, zprůmyslnění docela minulo – s výjimkou jedné neobytné třípatrové budovy, třící ze zbytku čtvrti jako vidle ze hnoje. Ona neobytná třípatrová budova dlouhou dobu chátřala, zásobujíc tak místní výrostky dostatečným množstvím střeliva pro jejich pokusy zlepšit si znalosti dějepisu simulováním řecko-perské, punské, případně kterékoliv světové války – záleží na probírané látce. Po revoluci v devětaosmdesátém objekt odkoupila firma *Koberce, rohožky a tak* a renovovala chátrající skanzen na perfektní, účelnou a striktně neromantickou „výrobu terciárních podlahových krytin“. Blížilo se poledne a nově jmenovaný ředitel *Koberců, rohožek a tak* dostal obvyklý předpolední hlad. Letmo zatoužil po domácím rizotu, jak ho kdysi dostával od maminky – v ešusu, přikryté tlustou vrstvou utěrek, aby nestihlo vychladnout. Když se jednoho dne pokusil přednést první neschůdné rizotové požadavky své ženě, příliš nepochodil. Jeho návrh byl rezolutně odmítnut slovy, „celej den jsi v práci, tak se tam taky nažer“ a řediteli *Koberců, rohožek a tak* nezbývalo, než kapitulovat, ostatně jako vždy, když jeho žena něco rezolutně odmítne. Nebo jen odmítne. Nebo vyjádří mírné pochybnosti (Jsi si jistý, že mi tohle chceš koupit jako dárek k narozeninám?), silné pochybnosti (*Opravdu* jsi si jistý?), či to neshledá dobrým nápadem (Jo ty chceš odjet na týden s chlapama na chalupu? Hmm...já si nemyslím, že to je dobrý nápad...). Ne snad, že by si neuměl dupnout, jenže – z nějakého záhadného a nepochopitelného důvodu, který nikdy nebude zcela objasněn – kdykoliv ho přepadla chuť si takhle dupnout, teleportoval se doprostřed čerstvě zamrzlého rybníka a na nohách měl okované boty. Jeho žena, stojící bezpečně na druhém břehu a zřícením manželovu zvednutou nohu konstatovala „já si nemyslím, že je to dobrý nápad“ a bylo hotovo. Nejednoho souseda již se nahlas podívoval, že „ten pár co bydlí v tom hezkém domku s krémovou fasádou se snad nikdy nehádá!“ Zatímco ředitel *Koberců, rohožek a tak* vedl sám se sebou plamenný dialog, jeho tělo konečně dorazilo k zaparkovanému Fordu, nahmatalo spojku a děsivě sebou trhlo, jelikož si na přání své ženy pořídil auto s automatickou

převodovkou. *Co to sakra...aha...jasně...hloupá převodovka.* Každý čtvrtek je v kantýně dušená kýta, takže pojedete do té restaurace, jak mu ji doporučili místní. Ano, to je dobrý nápad. Taky by se mohl trochu projít a prohlédnout si...*do pytle...jak že se to město vlastně jmenuje?*

Náhly výpadek jinak skvělé paměti ředitele *Koberců, rohožek a tak* je jen další z důkazů, že nic na světě není dokonalé. Obloha se může zdát bezmračná, avšak alespoň jeden tvrdohlavý beránek se tam vždycky pase. Pokoj vašich dětí se může zdát čistý a uklizený – než se podíváte pod postel. A je jen otázkou času, než v pokrmu tak lahodném a voňavém, jako je to nejlepší rizoto najdete něčí vlas. Rizoto, které řediteli *Koberců, rohožek a tak* přinesl sám šéfkuchař vyhlášené restaurace v Nové Čtvrti (poznaje prominentního hosta), na takový kazivlas rozhodně vypadalo. Možná i na dva. Rýže měla barvu prvního sněhu a stejně se i rozpouštěla na jazyku. Maso bylo vařeno tak zvolna a šetrně, že by to nepoznalo, ani kdyby bylo živo. Mrkev byla jen lehce marinovaná a kuličky hrášku skrývající se mezi vši tou parádou měli na srdce stravníkovy stejný efekt, jako rodinka hříbků praváků na srdce neúspěšného houbaře, který se už zklamaně vracel k autu s jedinou červinou babkou v košíku. A společně na talíři to tomu rizotu slušelo náramně. Dokonale, jako červený klobouček Červené Karkulce. Zkrátka, byl to pokrm skutečného rizotového maestra. Umělecký kousek, jehož jediné sousto bylo sto dojmout i toho nejdrsnějšího a nejvybíravějšího gastronomu. Nikoliv však ředitele *Koberců, rohožek a tak*, jak se záhy ukáže.

První myšlenka která proběhla hlavou nejnovějšímu prominentnímu hostovi vyhlášené restaurace v Nové Čtvrti byla *to není špatné*. Po dvou dalších soustech původní výrok opravil. *Je to docela dobré*. Ochutnal ještě hrášek a rozhodl se škrtnout slovo „docela” a celý výrok odfajfkovat jako pravomocný.

Zde se dostáváme k důležitému mezníku v našem příběhu, a tak by bylo dobré se na okamžik zastavit a zhodnotit situaci. Dar rozumu umožňuje lidem mimo jiné i vnímat nahodilé pocity, které pudy ovládané zvíře nemá pražádnou šanci zachytit. Jedním z nejklassičtějších příkladů budiž takzvaný „pocit nezamčených dveří” či – pokud dáváte přednost psychologické hantýrce – „pocit zapomenutých plavek”. Jako modelový příklad slouží klasický *odjezd čtyřčlenné rodiny na prázdný*. Představte si, že jste členem modelové čtyřčlenné rodiny. Je prvního července, tedy den „hromadné evakuace českých rodin na Jadran”. Natěšení házíte kufry do auta a vydáváte se na cestu. Sotva co vjedete na dálnici, začne – v každém pasažérovi zvlášť – klíčit pocit, *že jsme něco důležitého zapomněli*. Zhruba po dalších šesti minutách (některé příručky uvádí sedm až osm) vyústí vzrůstající napětí slovy jednoho z dospělých – nejčastěji matky – „doufám že máme všechno” načež následuje vzrušená debata a vypočítávání, zda skutečně mají všechno. Přesně po minutu posledního výjezdu, kterým se dá rychle vrátit zpět domů, (v tomto bodě se všechny příručky naprosto shodují) se vyjádří nejmladší člen rodiny památnou větou „Jé! My jsme zapomněli” ...doplňte dle vlastní fantazie.

Většina oněch příruček hlásá, že je nejlepší zachovat chladnou hlavu a pro zmiňovanou věc se vrátit – ušetří to prý spoustu starostí a dovolená koneckonců nikam neuteče. Proti tomuto tvrzení kdysi ostře vystoupil jeden nejmenovaný filozof z Jižní Karolíny, který tvrdil, *že ať už jste si zapomněli vzít cokoli, samotný fakt, že jste si to zapomněli vzít znamená, že to pravděpodobně nebudete vůbec potřebovat. Nejlepší je hodit to za hlavu a věřit, že si krásnou dovolenou užijete i bez plavek.* Ironií osudu skončil tento nepříteli uznávaný filozof na jeden a půl měsíce ve švýcarském vězení, když se pokusil přejít hranice této země bez pasu.

Ač se teorie vizionářského Američana nepotvrdila, mezi odbornou veřejností se jeho myšlenky ujaly jako plevel na předzahrádce a ještě roky poté byly zkoumány a diskutovány na mnoha filozofických seminářích. Ředitel Koberců, rohožek a tak bohužel ani jeden takový seminář nenavštívil a proto si nedal pokoj a přemýšlel, co se mu na tom všem nezdá...

Šéfkuchař vyhlášené restaurace v Nové Čtvrti lačně přešel ke stolu 7A s úmyslem vyfotovat prázdné talíře a – jak doufal – i slušné spropitné. Ambiciózní plán však záhy odhalil svou první trhlinu; měla podobu vidličky a nože úhledně srovnaných do přímky protínající načechraný kopeček rýže. Šéfkuchař jakékoli jiné místní restaurace by pravděpodobně beze slova odnesl talíř, a zeptal se, zda si host přeje zákusek. Ale šéfkuchař vyhlášené restaurace v Nové Čtvrti byl ješitný. „Pánovi nechutnalo?“ „Ne“ „Mohu se zeptat proč?“ „To rizoto... nechutnalo jako pravé rizoto“ „Ale pane! Vždyť bylo vynikající kvality! Zeleninu si necháváme dovážet jedine od ověřených biopěstitelů. A rýže; to je rýže Basmati, ctěný pane, a to už je nějaká značka.“ „To je sice hezké, ale něco tam prostě chybí.“ „Tomu nerozumím“ „Ani nemusíte. Prostě to zítra uvařte lépe“.

Ředitel Koberců, rohožek a tak odcházel z podniku se smíšenými pocity, jaké mívá člověk, který si právě vylil zlost za osobní problémy na nevinném restaurátovi. Důvod, proč měl tyto pocity, nikdy nebude zcela objasněn; nejpravděpodobněji se však jeví důvod ten, že si právě vylil zlost za osobní problémy na nevinném restaurátovi.

Nevinný restaurátér měl také smíšené pocity. Od doby, kdy vzal poprvé do ruky vařečku, mu nikdo kvůli žádnému pokrmu nespílal. Šéfkuchař jakékoli jiné místní restaurace by to pravděpodobně hodil za hlavu, ale šéfkuchaři vyhlášené restaurace v Nové Čtvrti se nechtělo. Trápil sám sebe obavami, zda v jeho rizotu skutečně něco nechybí. Tato sebetřýzeň ho bavila natolik, že se fakticky smířil s nevyhovující kvalitou vráceného rizota a přemýšlel, co že tam vlastně chybí. *Na co jsem zapomněl?* Kdyby býval žil v Jižní Karolině a měl jako okrajového koníčka filozofii, následující řádky by se nikdy nemohli stát...

Lidé potřebují rituály, to je známá věc. Každý den na celém světě, když přijde výrostek ze školy, proběhne – s drobnými obměnami, samozřejmě –

následující rozhovor. „Jak bylo ve škole?“ „Dobrá“. Když se o několik hodin později vrátí živitel rodiny, rituál se s malou variací zopakuje. „Něco nového v práci?“ „Ani ne“. Takovéto mikro-dialogy mají prý nezanedbatelný vliv na duševní pohodu účinkujících. Kdyby se někdo – byť jen jedinkrát – nezúčastnil, sužoval by ho po zbytek dne „pocit zapomenutých plavek“. Rituál, který si mezi sebou vypěstovali ředitel *Koberců, rohožek a tak* šéf vyhlášené restaurace v Nové Čtvrti se od zmíněných mikro-dialogů neliší téměř ničím, snad byl jen ještě více zbytečný. Každý čtvrtek, krátce před polednem, přicházel do podniku muž v kabátě a s aktovkou v ruce. Nechal se usadit k nejlepšímu stolu, odložil aktovku a kabát a chvíli si četl v jídelním lístku. Netrvalo dlouho a přišel samotný šéfkuchař. Tázał se, zda má host vybráno. Host ještě naposledy prolistoval nabídku a k velkému překvapení všech přítomných si objednal rizoto z vepřového masa, s mrkví a hráškem. Poté se již rituál každý týden mírně lišil. Čím víc se totiž šéfkuchař vyhlášené restaurace v Nové Čtvrti snažil udělat na hosta dojem, tím víc ho ředitel *Koberců, rohožek a tak* seřval. „Rýže je suchá“ „Mrkev moc marinovaná“ „Hrášek nechutná jako hrášek“ „Čím jste to proboha pokapal?“ „To maso je moc tvrdé“ a konečně „Moje maminka by to vaše rizoto hravě strčila do kapsy. Měl byste ji požádat, aby vás naučila jak vařit!“ Zoufalé okolnosti nutí lidi k zoufalým činům. Tato skutečnost musí být jediné přijatelné vysvětlení faktu, že o pár hodin zuřivého listování telefonním seznamem později, v jednom bytě v Pardubicích, zazvonil telefon zrovna ve chvíli, kdy si jeho majitelka lakovala nehty. Na druhém konci nebyl nikdo jiný, než šéfkuchař vyhlášené restaurace z města, jehož jméno okamžitě zapomněla. Nevinný restaurátér vysvětlil mamince ředitele *Koberců, rohožek a tak* situaci a požádal ji o radu. „Speciální přísada?“ „A byla by jste tak hodná a prozradila mi ji?“ otázal se uctivě a v duchu se modlil ke všem svatým, na které si byl zrovna schopen vzpomenout, aby to nebyla láska. Nebyla. Šlo spíše o způsob servírování.

„Nezaujatí pozorovatelé mají jednu zásadní potíž“ postěžoval si kdysi italský padrino své ženě poté, co jeho bandu mafiánů zákeřně přepadla a povraždila jiná banda mafiánů. „Celou dobu nemají nic lepšího na práci, než čmuchar za co by tě naprášili, ale když tě zrovna vraždí za bílého dne, sedí schovaní pod stolem s papírovým sáčkem přes hlavu.“ Kdyby ten říjnový čtvrtek seděl nějaký nezaujatý pozorovatel v jisté vyhlášené restauraci v Nové Čtvrti, mohl by snad podat hodnověrnou výpověď a celou situaci popsat přesněji a barvitěji. Protože se ale žádný takový pozorovatel v inkriminovanou dobu v podniku nenacházel, (jak mají nezaujatí pozorovatelé ve zvyku) známe pouze základní fakta. Řediteli *Koberců, rohožek a tak* bylo jídlo skutečně přineseno nezvykle naservírované – v ešusu příkryté hromadou utěrek. Když ředitel zmíněné společnosti jídlo ochutnal a vyjádřil pochybnosti ohledně použitého druhu masa, popadl „nevinný restaurátér“ ešus za držák a jediným plynulým pohybem vysypal jeho obsah hostovi na hlavu. Konec příběhu. Nebo ne?

Symfonické orchestry se v moderní době potýkají s totálním nezájmem mladých lidí a já si myslím, že jedním z důvodů jsou nudné a neoriginální názvy samotných symfonií. Jen se nad tím zamyslete. Symfonií C-dur kupříkladu existuje značné množství od různých autorů a všechny jsou to...jaksi...symfonie v C-dur. Všechny mají základní motiv, který zazní na začátku a je postupně rozvíjen, variován, pak zase zjednodušován, láskyplně převalován jako karamelový bonbon v puse. Někdy se nechá z hudby téměř vytratit, aby se vzápětí vrátil ještě mohutnější a vzbudil v posluchači pocit bezpečí a familiárnosti. Nakonec se však opět mění; nejdřív v A-mol, poslední molový akord večera. Zpívá melancholickým hlasem houslí o věcech, které jsou již dávno ztracené. Třepotá se ve vzduchu jako krajková záclonka v otevřeném okně a dává nám všem své konečné „dobrou“. A-mol přechází v F-dur, akord buřič, který vyzývá ke změně a živí naděje na ni v srdcích každého z nás. Jeho tóny zní sálem jako dělové salvy na počest života samotného. Pak nastupuje G-dur které celou dobu hrálo druhé housle, ale v závěru – s o to větší chutí – vypráví o důležitosti pokory a tolerance; vlastností které by měli cítit lidé bez ohledu na okolnosti. Publikum zatajilo dech. Na tenhle okamžik všichni čekali. Poslední akord. To kvůli němu celá tahle krása. Je téměř fyzicky cítit ve vzduchu. Trumpetisté nabírají dech. Houslisté rovnají smyčce. Hudebník na pódiu v ten okamžik žije jen pro ten poslední C-dur. Avšak místo mohutného majestátního zvuku, který by dal smysl všem tónům před ním a který by jediným zazněním ukončil všechny motivy a všechny variace, místo toho se ozve slabý, jakoby dítětem zahráný tón na zobcovou flétnu. Cé. Malý Honzík musí mít sto chutí odběhnout na chvíli od průvodu nahého velmože v nových šatech a tím nevinným hláskem se zeptat celé zeměkoule „A co dál?“

Šéfkuchař vyhlášené restaurace v Nové Čtvrti se vrátil k osvědčenému receptu a nikdy se ho již nesnažil vylepšit, s jednou jedinou výjimkou. Od té doby se v jeho restauraci servíruje rizoto zásadně v ešusu. Avšak ředitel *Koberců, rohožek a tak* tam již nikdy nezavítal. Možná si uvědomil svoji chybu, ale možná také ne. Chuť dětství nedokáže vytvořit sebedovednější kuchař. Nějaký čas byl vídáván v jedné restauraci 3. třídy ve Staré Čtvrti. Než aby si přiznal, že se nechoval nejlépe, s chutí hltal tamější rizoto z předvařené rýže a hlasitě si liboval, jaká je to dobrota a jak udělal dobře, že změnil hospodu. Co se s ním dělo dál, už se neví. Někdo říká, že konečně zjistil, že je mu manželka nevěrná a rozhoupal se k rozvodu. Nejspíš teď chodí po světě sám, doufajíc že najde ženu, která bude akceptovat jeho rizotové požadavky. Ale to už jsou všechno jen nepodložené báchorky.

Poslední večere

autorka

Elena Malcangiová

Je mi šestnáct let a může být tedy zřejmé, že jsem se v moři literatury nestihla - za dobu tak krátkou - zorientovat tak, jak bych si přála. Moje literární tvorba není tedy nic jiného, než nejisté, škobrtající pokusy přijít na kloub tomuto krásnému odvětví umění. Ale že tyto skoro až vtipné snahy někdy pozбудou svého amatérství - tomu sama nevěřím.

Zima v těchto dnech štípe, proto vyjde Heins Schröder z domu v koženém kabátu. Sejde po třech schůdcích a odebere se cestou do garáže. Prvních sněhových vloček si nevšímá, s pohledem upřeným vpřed – nejspíš po vzoru Führera – si nasadí brigádyrku a po chvíli s automobilem vyjede ven do ulice.

Z okna ho po celou dobu pronásleduje pohled malého dítěte, mlčky a nehybně zírající přes skleněnou tabuli. Otec se neobráť, aby zamával nazpět; jak automobil zmizí za rohem, ztratí se i zklamaná tvář dítěte za záclonou. Zanedlouho, po hře na schovávanou se sebou samým – když dítě dozná, že hra mu nepřináší mnoho radosti – se jeho tvář objeví za oknem znovu. Venku se již připozdilo a do opuštěného domu se také pomalu vkrádají večerní stíny. Vilu od ulice odděluje úzký pruh trávníku s bránou – a za bránou chodí lidé po ulici, spěšně, nepřetržitě a neuvědomněle. Dítě za okny vyčkává; zprvu trpělivě, ale potom, kdy obloha nad protějším blokem vil ztmavne úplně, mu již trpělivost dochází a vystřídá ji zmatek a neklidná netrpělivost. Matka, kterou očekává, stále nepřichází, ani potom – a ani ještě potom.

Provoz a ruch Berlína se již tiší. Dítě za oknem v zhasnutém rozsáhlém domě úzkostně a strnule pátrá po matce a po jejím klobouku podle poslední módy, ten se však neukazuje. A tak dítě zírá, jak se svět tam venku proměňuje v tichou a nebezpečnou noční dobu.

Když otec přijde domů a prudce rozžehne světlo v předsíni, připlíží se ubrečené dítě z temného pokoje. Stojí, mžourá proti světlu a ustrašeně si utře nos o rukáv. Mlčky sleduje otce v lehce podnapilém stavu, jak se hlučně motá a zesvléká ze sebe uniformu.

„Co tady děláš?“ Zeptá se, když konečně chlapce zpozoruje. Na ústech mu hraje mírný úsměv, je příjemně naladěný po „pracovní schůzi“ s kolegy.

„Kde je matka?“ Promluví chlapec mdle.

Muž si sundá čepici a položí ji na polici. „Ach, ona tu není?“

Hlas má všelijaký, jen ne udivený. Nadzdvihne obočí. „Však ona přijde,“ dodá ještě žoviálně. Pak se zahledí na chlapce, který neodpovídá.

„Jako by jí nestačili dva chlapi, co má doma!“

Odfrkne si a odloudá se do své ložnice, zanechaje dítě napospas tmavé, krušné vile a jejím démonům. Černé víly tančí pod křišťalovým lustrem v salónu. Lehký zvuk tříštěného skla a havraních křídel.

Ranní světlo ještě nepřemohlo boj se tmou, v pokoji i za okny se nese mdlá modř. Dítě se probere a zírá do stropu, chvíli se mu zdá, že pluje ve tmě i s postelí – a pak zachřastí zdáli zámek u vchodových dveří.

Z ticha teď vystoupí hlučný zvuk odsouvání židle a otcovy kroky, jak se zvedl od svého stolu. Příchozí šustí v předsíni. Jako ve snu dítě naslouchá dvěma ztišeným hlasům.

„Kde jsi byla?“

„Teď ne,“ odmítne žena. „Nestíháš do práce.“

„Od kdy se staráš o mou práci,“ zadrží ji otec. Naléhavostí mu zesílí hlas. „Kde jsi byla?“

„Bylo to nedopatření, jen nedopatření. Nedělej si starosti.“

Chvilé ticha. Dítě vstane a utíká po točitém schodišti dolů, zastaví se až dole. Trofeje na zdi na něj mlčky koukají černýma očima v lebkách. Matka s otcem proti sobě koukají na chlapce se stejnou strnulostí.

Otec se natáhne po brigádýrce na polici, drží ji v ruce. Říšská orlice se na ní zlověstně zablýskne v modravém světle lustru. „Potřebuješ vzít do školy?“ zeptá se nevlídně chlapce. Přeci jen, po včerejších přípítcích se probudil s mírnou bolestí hlavy. Na náladě mu to nepřidalo.

Dítě horlivě zatřeše hlavou. Otec se obrátí k domovním dveřím, nasadí si čepici a ve dveřích ještě výhruzně promluví: „A nedělej žádné problémy.“

Když otec zmizí, obrátí se matka k dítěti, neví však, co říct, tak uhne pohledem a odchází do kuchyně. Chlapec jí jde v patách.

Ve dveřích Schröderovy pracovny se objeví pobočník.

„Dobré ráno, Herr Oberst,“ pozdraví a cvakne podpatky. Uniforma mu dnes sluší víc jak kdy jindy, působí vymydleným dojmem – narozdíl od Schrödera, který nyní vypadá jako jeho nevyspalý opak.

„Dobrý,“ kývne a přerovnáva složku s papíry na stole. „Žádáte něco?“

Muž ve dveřích se ještě víc napřímí. „Vlastně ne, Herr. Chtěl jsem vás jen upozornit – samozřejmě čistě v zájmu Strany – ve věci týkající se vaší ženy.“

Schröder za stolem zpozorní, nedává na sobě však nic znát – obratně uklidí papíry do sejfů a založí ruce pod bradu. „Ach ano? O co se jedná?“

Neúčast údivu v oberstově chování pobočníka zmate, ale pokračuje. „Jistě oba známe následky, které mohou přijít po úkladném jednání proti věci Strany –“

„Ano?“ Otáže se Schröder, nezakrýváje pobavený tón.

Mužík ve dveřích si uvědomí svou chybu, snad se trochu vnitřně vzepře, neboť cítí, že se dostal do svízelné situace. Tvrdý a upřený pohled šedých očí od stolu ho přiměje ke konečnému vyjádření. „Vaše žena se po delší dobu stýká s nepohodlnou osobou, která je pod dozorem Geheime Staatspolizei. Samozřejmě chápete, že se tím vrhá stín nejen na ni, ale i na vás...“

Schröder se zvedne. „Dobře, děkuji. Budu na to brát ohled. Teď táhni a věz, že nepotřebuji donášet o své ženě.“

Muž se kysele usměje a vymotá se ze dveří.

Zvenčí je slyšet zvuk příjíždějícího automobilu. Dítě již sedí za jídelním stolem, čeká a pozoruje, jak se postupně přináší věci na stůl. Matka zboku nahlédne za záclonou na dvůr, vrátí se do kuchyně a přinese kouřící hrnec.

Domovní dveře bouchnou. Schröder jde přímo do kuchyně, pozdraví syna i manželku a líbne ji na čelo. „Omluvná večere?“ Zašilhá po jídle.

Žena se ošije. „Vlastně ne, poslední.“

Muž zatřepe hlavou, nadzdvihne obočí. Usměje se. „Poslední večere...“

Dítě kejklá nohama, lokty má opřené o stůl a tváře v dlaních, sleduje kouř, jak vychází z hrnce. Za okny se šeří a znovu padají vločky. Teplo a světlo v domě se spíše stáhlo, než aby se rozzářilo.

Muž zasedne za stůl. Rozhlíží se po místnosti, pak spočine pohledem na manželce u vaření a zamračí se. Chvilí nic neříká, pak zabubnuje prsty o stůl, jak si vzpomene na nepříjemnou záležitost z práce. Znovu si ji prohlíží. Nakonec promluví: „Proč vůbec nezavoláš tu služebnou?“

„Už ji nebudu víc potřebovat,“ odpoví stroze, aniž by pozvedla hlavu od mísy se salátem.

Schröder kývne. „Taky si myslím, že vaříš líp,“ přitaká a prohlíží si zaplněný stůl. „Jenom hrabala peníze, ta kreatura...“

Její obličej se mu zdá cizejší než dřív, žluté světlo nad nimi jí vykresluje ostře rysy. Připadá si, jako by před sebou měl tvář z obrazu s šerosvitnou malbou, tak typickou pro baroko. Vlastně ano, při té poznámce o poslední večeři si prvně vybavil obraz od Valentina de Boulogne, snad se o něm v dětství dočetl v knihách a zapamatoval si jej; teď se tu propojily ty dvě představy o manželčině tváři a obrazu a on si s hrůzou uvědomí význam jejích slov.

„Báječný obraz, že?“ Konstatuje a bezstarostně – nejvíc, jak dokáže – k ní znovu vzhledne.

Dítě sleduje, jak vločky za oknem tančí a třpytí se v pouličním osvětlení. Pak se mu zdá, že ve stínu pod lampou se cosi hýbe – a černé víly znovu sklíčí mladou mysl.

„Co?“

„Poslední večere, báječný obraz. Měla jsi de Boulogne tak ráda. Vzpomínáš, jak jsme se na něj jeli podívat až do Říma?“ Mluví naléhavě Schröder.

Dítě obrátí pozornost k jejich rozhovoru, který jej zaujme čímsi neobvyklým, cítí v tom jakýsi spád, ačkoli o tom netuší.

„Jistě,“ odpoví žena stroze a vyhýbavě. Nevšímá si jeho náruživého projevu.

Schröder bezmocně nechává slovo vyznít, jeho předtucha něčeho tmavého se naplňuje.

„Jistě,“ pokračuje, s náhlou touhou vrazit přímo do vosího hnízda, „tak jako tak, z každé poslední večere vyjde někdo zrazen...“

„Vlastně se mi už nelíbí,“ zasměje se žena hrubě. Lžíci položí zpátky do talíře s houbovou polévkou.

Neúplnost, několikaznačnost jejich rozhovoru se stupňuje, dítě naoko znuřeně rýpe v polévce, samo je však okouzleno řečí dospělých, bez toho však, že by se snažil rozluštit, co ony věty doopravdy znamenají.

„Proč by se ti nelíbil? Dokázala jsi před ním stát hodiny, kontrolovat, zda se tam nepohnul nějaký stín – stále jsi jej v myšlenkách objímala a když jsi o něm mluvila, mluvila z tebe úplná poetická upřímnost – ta čírost – měl jsem to rád a obdivoval to všechno s tebou –“

„Ano, to už dávno minulo,“ utne ho žena. Vzhledne k němu konečně, zabodne však do něj přímý pohled – tvrdý, tvrdý a cizí, až se muž na druhém konci stolu zalekne.

„Říkala jsi, že ta láska – že potrvá věčně.“

„Nic není věčné,“ odfrkne si posměšně žena. „Časy se mění a s nimi i člověk – myslím, že o tom oba dobře víme.“

„Ten obraz – ten ale byl čirý, stejně tak tvůj upřímný zájem v něj.“

„Možná, stínu je tam ale moc. Tma zapáchá. Světlo je příliš ostré, pochází z neznámého zdroje – ale ta tma, ostrá, všude,“ mluví – mluví dál, slova se spěšně seskupují do vět a celá řeč je projevem básníka, který jí na chvíli vtrhl v hrud' a v dech; a Schröder ví, že tu už dávno neřeší obraz, ale zhasnutí

manželství. V salónu se svítí. Noc, venku jistě třpytná a rušná, se v pokoji stává těžkou a páchnoucí. Let černokřídлых nočních hodin dospěl ke druhé hodině, Schröder sedí uprostřed celé zakouřené scenerie a těžkne tma i v něm. Dopadá na něj všechna ta náhlá opuštěnost vily, po návratu z práce opravdu našel pouze prázdné místnosti – snaží se ho to snad udusit, má pocit, že všechny lustry v domě padají a slyší borcení křišťálu; černé vily tančí okolo místnosti v reji – náhle se zvedne, típne cigaretu do popelníku a přejde ke stolku s telefonem.

Chvilí čeká, pak mu sluchátko rozespale odpoví.

„Ano?“

„Schröder. Rychle - poslyš, potřeboval bych od tebe pomoc. Je to naléhavé.“

Z druhé strany se nakonec ozve: „Jistě, jsem ti přeci zavázán. Co žádáš?“

„Chci, abys sledoval pár dní mou ženu. Mám podezření, že po ní jde gestapo.“

„Brzy tě přesvědčím, že to je hloupost. Co tě to napadá.“

Schröder přešlápne. „Dávej pozor. Možná narazíš na větší rybu, než sis představoval.“

„Samozřejmě. Jakmile něco zjistím, budeš to vědět.“

Schröder položí sluchátko, němě zírá do neurčita.

Po několika dnech se k němu dostaví zpráva. Žena je sledována gestapem, jeho tmavé tušení bylo správné. Znovu se chopí telefonu. „Schmidt?“

„Ano. Co si přejete?“ odpoví zdvořile hlas ze sluchátka.

„Potřebuji papíry. Pro manželku a syna. Pravé.“

„Nebude to dříve, než za několik dní,“ podotkne hlas, jak pocítí naléhavost předchozích slov.

Schröder si otře čelo. „Dnes. Potřebuji to mít ještě dnes.“

Dítě sleduje krajinu kolem, jak se stromy a louky míhají v jednoduším sledu. Do kupé proniká modré ranní světlo, rudé sedačky jsou zaplněny cestujícími. Po celou jízdu se příliš nemluví, nikdo nemá o čem – ani proč. Krajina se s postupem hodin lehce mění, snad něžně. V poledním slunci se sklo mléčně leskne.

„Švýcarsko už je tady,“ usměje se náhle matka na chlapce.

Kontrola dokumentů proběhne úspěšně, matka i s dítětem se zpět posadí a Švýcarsko je daleko blíž než před chvílí. Krajinou spolu s vlakem tančí černé víly.

Rok poštu pálí

autor

Jiří Kostrba

je mladým neúspěšným umělcem, který se pro větší inspiraci vypravil hledat svoji múzu do světa. Po nedávném studiu v Řecku, kde se mimo geografie a ekologie učil i volnomyšlenkářství, se přes námitky svého okolí rozhodl následovat srdce a vyrazil do Pobaltí. V současné době žije v Litvě, kde se snaží nalézt smysl života a nasbírat potřebné zkušenosti k dalším cestám.

Jako mnoho mladých lidí dnešní generace, i on se cítí odcizen okolí a snaží se přiblížit realitě skrze nejrůznější experimentální projekty. Jedním z nich byla například účast na evropském sdružení mladých lidí, kteří se za pomoci vlastních sil pokoušeli přiblížit člověka k přírodě skrze proenvironmentální smýšlení. Akce skončila úspěchem poté, co se podařilo předat organizaci britské škole, která se rozhodla ve stejném duchu pokračovat s výukou.

Ano, spálím to. Spálím veškerou poštu. Už je mi třicet, jsem šíleně zamilován a vím, že ona je ta pravá. Chci s ní strávit celý svůj život, tím jsem si jist. Ale chci si být jist i tím, že také ona bezmezně miluje mne, že to není dílo jen jakési magie. Proto jsem se rozhodl, že spálím veškerou poštu.

Celý můj příběh začal před mnoha lety. Bylo mi šestnáct let, obličej plný uhrů, mastné vlasy, šílený styl. Beznadějně zamilován do místní krásky, která, jak jinak, randila s třídním hezounem. Zoufale jsem se snažil hledat uspokojení v rockových baladách, experimentací s alkoholem, cigaretami a dalšími utěšovately, které může obyčejný puberták sehnat. A nepřestával přemýšlet o tom, jak Barboru, tehdy mojí vyvolenou, zaujmout.

A i když mé studijní výsledky nebyli rodičům dost dobré, přesto jsem se tenkrát považoval za těžkého intelektuála. Báru jsem často potkával v městské knihovně (ne náhodou jsem tam byl vždy v době, kdy si přišla vypůjčit nové knihy). O to víc mě imponovala. Nejspíš je také intelektuálka. Jako já. Osud. Každý náš rozhovor ale začínal a zároveň končil pozdravem, nuceným úsměvem z její strany, a to je tak vše.

„Ahoj Báro,“ úplně přesně si pamatuji naši první konverzaci.

„Ahoj, my se známe?“ Zasadila mi hned ze začátku těžkou ránu.

„Mno, jasně. Já jsem přece Rok, chodím do vedlejší třídy.“

„Jo, aha, asi jo. Já přišla jen vrátit knížky, už musím,“ škleb, který měl nejspíše předstírat přátelské gesto, jasně dával najevo, že nemá zájem.

V podobném duchu se nesly všechny naše rozhovory. Přesto jsem si myslel, že kdybych měl trochu více prostoru, určitě bych jí dokázal okouzlit. Rozhodl jsem se proto pro zamilovaný dopis. Nechci být ale tuctový, vytrhnout ze školního sešitu kus círu a sesmolit to o přestávce. Už prvním pohledem musí vidět, jak důležitá je psaní. Na půdě, mezi starými krámy po babičce, se válela i pěkná řádka milostných dopisních papírů, určitě ještě zažily nějakou válku, prostě retro je cool.

Přes veškerou snahu se mi nepodařilo zachovat nějaký ucelený formát, slohově to byla jistě katastrofa, ale zabralo to. Ještě týž den, kdy bylo mé dílo napsáno, se Barbora rozešla se svým klukem a dala se dohromady se mnou.

Tehdy jsem ještě netušil, že je vše právě tím papírem. To jsem zjistil až v průběhu let. Po Báře přišla Markéta, po ní Iveta, a když mě posléze kluci viděli líbat se na rohu se zpěvačkou, o které každý den četli v novinách a nad jejímiž snímky poslintali několik nocí, začali mě uznávat jako svého guru. Všechny tyto dívky jsem sbalil na milostný dopis. Napsaný na papíru po babičce.

Je to tak prosté. Vyberu si dívku, na jeden z těch kýčovitých starých listů napíši krátký dopis, a je moje. Když jsem zjistil, jak je to lehké, stal jsem se po škole profesionálním příživníkem. Přesto, že nic neumím, žil jsem v luxusu, cestoval po celém světě, zažil věci, o kterých si ostatní mohou jen zdát – a to vše jen díky kouzelné relikvii po babičce.

Dnes je mi už třicet let a za svůj život jsem vystřídal nespočet žen. Byl jsem všude, zažil všechno. Měl všechno. Přesto byly mé dny tak nějak prázdné.

To až do doby, než jsem potkal Ivanu. Zrovna jsem se vrátil z Indie, navštívit rodiče. Několik měsíců jsem tam žil s krásnou a bohatou Indkou (asi si dokážete představit, jak jsem jí lehce sehnal).

„Podívejme se, kdopak to přijel se taky ukázat, jak se máš Roku?“ Přivítal mě hned u dveří muž s lehce našedivělými vlasy.

„To je na dlouhé povídání, tati,“ opáčil jsem jen tak mimochodem, upustil kufry a padl mu na hrud'. Tak dlouho jsme se neviděli: „Chtěl bych tu chvíli zůstat, jestli vám to nebude vadit.“

„Vadit? Maminka bude moc ráda. Strašně bys jí potěšil, kdyby ses už konečně usadil. Doufám, že se dožijeme vnoučků!“ S těmito slovy vzal jeden z mých kufrů a pomohl mi do pokoje.

Život doma je parádní. Týdny utíkají jako voda a já ani nepomýšlím na to, že bych použil jeden ze svých dopisních papírů. Každý den chodím bruslit a užívám si té svobody. Jen maminka mi pořád připomíná, abych už začal myslet na budoucnost, mám prý nejvyšší čas. Pořád jsem jí jen odbýval, avšak pouze do doby, než jsem na okruhu potkal Ivanu. Cizinka z postsovětské republiky, studující medicínu – tady u nás. Pořádně neumí česky a tak se stalo, že nerozuměla bruslařskému řádu, vydala se do protisměru a střetla se se mnou. Tato kolize mi však kromě odřeného kolene přinesla i pozvání na kafe.

Začal jsem s Ivanou chodit ven téměř každý den. Já jí ukazoval místa, která v průvodcích nenajde, ona mě za to obdarovávala úsměvy a letmými dotyky. Byl jsem v sedmém nebi. Randění se vším všudy. A bez použití dopisních papírů.

Věděl jsem, že si jí líbím a ona se líbila mně. A jak moc. Ale všechno to trvalo moc dlouho a já nemám s tímto typem schůzek vůbec žádné zkušenosti. Vždy jsem použil kouzel a dívka byla moje. Ale co dělat teď?

„Víš, Ivano, musím ti něco říct,“ vykoktal jsem anglicky ze sebe v kavárně Anděl.

„Ano?“ její něžné rty se lehce dotkly hrnečku s právě přineseným expressem.

„No, já, asi bych chtěl být něco víc, než jen tvůj kamarád, já se do tebe totiž zamiloval,“ samotného mě překvapilo, jak jsem to ze sebe dokázal dostat.

„Roku, jsi moc milý kluk, ale já odjíždím za chvíli zpět domů, můj studijní program končí, nechci ti zlomit srdce, nechci ho zlomit sobě. Když všechno zůstane tak, jak doposavad, budeme na sebe mít jen ty nejlepší vzpomínky,“ její slova zněla, jako by byla dlouho dopředu připravována. Asi ode mě něco podobného očekávala.

S bolem na srdci jsem se vrátil domů a vytáhl jeden z těch starých dopisních papírů. Věděl jsem moc dobře, co musím udělat. Ivano, miluju tě. To stačí. Zítra je moje.

Zpět do své rodné země už neodjela sama. V autobuse jsem vedle ní seděl já. Najít si práci bez znalosti místního jazyka, bez pořádného vzdělání a bez praxe, byl trochu problém. Ona jako studentka také neoplývala moc penězi, a tak jsme žili chudě, ale šťastně. Zamilován jako nikdy.

Ano, spálím to. Spálím veškerou poštu. Už je mi třicet, jsem šíleně zamilován a vím, že ona je ta pravá. Chci s ní strávit celý svůj život, tím jsem si jist. Ale chci si být jist i tím, že také ona bezmezně miluje mne, že to není dílo jen jakési magie. Proto jsem se rozhodl, že spálím veškerou poštu.

Spálím veškerou poštu, včetně zbylých dopisních papírů. Už je nebudu potřebovat. Na hromádce leží i ten s textem: Ivano, miluju tě. V ruce krabička sirek, která mě utvrdí, že naše láska je skutečná. Nervózně škrtám a odhazuji otevřený oheň na hromádku papírů.

Můj dosavadní život se během pár vteřin mění v prach. Malé pochyby v duši hned vyžene vzpomínka na Ivanu. Konečně po tolika letech cítím pravou lásku. Jdu jí zavolat a vyrazit s ní večeri.

Druhý den se se mnou rozešla. Prý by nám to společně v budoucnu neklapalo. A navíc, na tento druh vztahu není ještě dostatečně připravená. Ta mrcha. Zlomila mi srdce. Obětoval jsem pro ni všechno. A ona se na mne prostě jen tak vykašle. Podobně jako já na několik desítek žen před ní.

Zítřka odjíždím domů. Nevím, co budu dělat. Nevím, jak teď budu žít. Jedno vím ale jistě. První co udělám, až spočinu na prahu svého rodného domu, bude výprava na půdu. Prozkoumat, jestli jsou tam stále ještě ty smuteční listy po babičce...

Zla a menší zla

autorka

Veronika Háková

Zdravím všechny, kterým se dostal tento sborník do rukou. Jmenuji se Veronika Háková, jsem studentkou gymnázia na Svobodné chebské škole a v červnu roku 2013 oslavím šestnácté narozeniny. Tvůrčímu psaní se věnuji zhruba čtyři roky. Začínala jsem publikovat na serveru Pište-Povídky.cz, postupem času mě napadlo vyzkoušet i různé literární soutěže. V únoru 2012 byla jedna z mých povídek otištěna ve sborníku uživatelů Pište-Povídky.cz. Mimoto působím jako redaktorka na webech VašeLiteratura.cz a StudentPoint.cz, kde publikuji převážně recenze knih. Ve volném čase ráda čtu, sleduji dobré filmy a seriály, plavu a pochutnám si na šálku sypaného čaje.

Divadlo tří žen, dralo by se na jazyk, kdyby nebyla situace tak vážná. Člověku běhal mráz po zádech, když naslouchal osmiletému dítěti, které s tváří smutečního řečníka líčilo, jaké hrůzy vidí všude kolem sebe. Ve skříních se prý ukrývají skřeti se zohyzděnými tvářemi, otrhaných cárech látky a chtějí si s ním hrát. V rohu zase pro změnu postává temná žena se smotky moučných červů místo očí a její tělo, jakoby stále v pohybu, rozežírá armáda brouků s krovkami rudými jako krvavý západ slunce. A navíc ten podivný přítel, o němž tvrdí, že je jako jediný na straně dobra. Když doktorka Pechanová požádala, aby Lenka Chechtu, jak výplodu fantazie říkala, nakreslila, zjevila se na papíře postava v šatech středověkého šaška, která i na nedokonalém dětském obrázku působila děsivě. Okolí úst lemovala ta nejčervenější červená, jakou můžete pastelkou vykouzlit, pod vrstvou líčidla se ironicky usmíval a zapadlé oči, znázorněné dvěma černými puntíky, do nichž jste se nevydrželi dívat ani v papírové podobě, demonstrovaly svou sílu a moc.

„Leničko, pověz mi, vidí Chechtu i někdo jiný?“ Doktorka nepřestávala zírat na stránku ve skicáku. Nedobrovolně si představovala, jak by se cítila, kdyby podobná porucha postihla Honzíka, nebo Kačenku. Dívka jí naháněla strach. Bála se pověstného co kdyby. Jak bezmocně si asi připadá Lenčina matka, která celému sezení přihlíží?

Pohlédla na ženu strnule sedící na pohovce. Kousala si spodní ret. Když si všimla, že se na ni dívá, pokusila se o úsměv, ale místo něj pouze zkřivila tvář do bolestného šklebu. Celé to utrpení trvá příliš dlouho, pomyslela si.

„Haló! Posloucháte mě?“ Lenka ji zatahala za sukni. Modré oči na ni hleděly stejně upřímně a bezelstně, jako by právě vyprávěla pohádku o princezně, která se zamilovala do chudého pasáčka vepřů. Doktorka s nacvičeným úsměvem přikývla. Dívka s evidentním potěšením pokračovala: „Takže si povídáme jen spolu, protože ostatní děti jsou zlé. Chechta je ale hodný. Má na mě vždycky čas, třeba i když maminka musí do práce. Občas si taky hrajeme, já se schovávám a Chechta mě hledá. Je to můj kamarád.“ Ukázala chybějící přední zoubky.

Matka se stáhla křečí. Plakala. Doktorka, aniž by spustila oči z Lenky, sáhla po balíčku kapesníků a podala jí ho. Nevěřila, co cítí. Proud myšlenek dával jasně najevo, v jakém postavení dívku vnímá. Více než jako pacient, politováníhodný případ narušení dětské psychiky, totiž vystupovala v roli kamene mudrců uprostřed štáda ovcí. Vnímala intenzivní energii čehosi, co nedokázala uchopit, ani inteligenčně pojmut. Lidé za dřívějších dob, kdy nebyly fyzikální a chemické jevy dostatečně známé a vysvětlené, vymýšleli mnohdy velice podivné báchorky, jak ten či onen úkaz vznikl a odkud pochází. Co když ona..., přemítala hekticky. Racionální centrum, které kupodivu stále ještě fungovalo, však záhy učinilo zjevné paranoie přítrž. Nechala se unést hereckým nadáním malé slečny. To je všechno.

„Ehm,“ odkašlala si, jako by gesto mělo zastoupit pomyslnou tlustou čáru za vším tím zmatkem, „a přemýšlela jsi někdy nad tím, proč Chechtu nikdo nevidí?“ Šašek stál těsně za doktorkou, která byla podivně popelavá. Poskakoval za ní a dělal na Lenku veselé grimasy. Div se nerozesmála. Chechta jí sice pomáhal, aby přečkala dlouhé chvíle při terapeutických sezeních, ale měl jedno pravidlo. Lenka ani koutkem úst nedá najevo, že je v místnosti. Když se zeptala, proč tolik odpírání, které nemá cenu, protože maminka i ta divná doktorka si stejně beztak myslí, že to nemá v hlavě v pořádku, odvětil jí, že by nebylo dobré, aby dělala, co sám neřekne. On přeci ví, co je pro ni dobré. V té chvíli připomínal tatínka, když rozdává rady do života. Neměla takový postoj ráda, protože Chechta je přeci přítel a přátelé jsou si rovni. Nechtěla však přijít i o toho posledního člověka, se kterým mohla mluvit, a tak raději mlčela. Koneckonců, až tolik jí to nestojí.

Pak se jí zeptala doktorka „jmenuji se doktorka Pechanová“, na takovou podivnou otázku. Prý, jestli někdy přemýšlela, proč Chechtu nikdo jiný nevidí. Dospělí se občas zajímají o takové hlouposti, pomyslela si a Chechta souhlasně pokrčil rameny. Rychle mu myšlenkou poslala otázku, co má říct, ale on jen znovu zopakoval svůj nezúčastněný posunek a posadil se na operadlo. Lekla se. Co když řekne něco špatně?

„Co si myslíš?“ ozval se šašek.

„Že jsi jenom můj kamarád, proto tě nikdo jiný nevidí,“ odpověděla v duchu s upřímností dětem vlastní.

Chechta se uculil. „To jim neříkej. Víš, holčičko, ony si myslí, že ti hráblo. Že nejsi normální. Když o mně nebudou vědět, můžeme tě vysekat z blázince a svést to na příliš bujnou fantazii. Chápeš?“

Tón, jakým s ní mluvil, se Lence ani trochu nezamlouval. Zase nebyl kamarád, protože poučoval a chtěl, aby ho poslouchala. Ale znělo to vcelku logicky. A navíc, do toho blázince vůbec nechtěla, ať to bylo, co chtělo. Pochopila, že nejspíš nejde o nic příjemného, a více vědět nepotřebovala a nechtěla. V mysli přikývla.

Šašek se spokojeně usmál. „Takže co jí odpovíš?“

Chvíli přemýšlela. Byla si vědoma, že asi až moc dlouho, než kolik by někdo jiný přemýšlení nad takovou, zdánlivě triviální otázkou věnoval. „Protože jsem moc často sama?“ Pronesla roztřeseným hláskem a po tváři jí stekla první slza od doby, kdy tatínek umřel.

31. případ majora Zemana

autorka

Michaela Neuvirtová

Studentka německého jazyka a literatury a začínající spisovatelka, jíž není žádný žánr cizí. Inspiraci pro svá díla čerpá jak u světově proslulých autorů, jako jsou Franz Kafka nebo Michail Bulgakov, tak z reality svého okolí.

V povídce 31. případ majora Zeman se pokusila vytvořit úsměvnou parodii na známý televizní seriál.

Jan Zeman seděl zasmušile ve svém čtyřstěnném pokoji a pozoroval vadnoucí kytici růží. Vadla, jelikož nebyl kdo by jí vodu vyměnil. Zemanova manželka odjela do léčebného lázeňského trojúhelníku a dcera se zas bůhví kde... ani nechtěl domýšlet co. A on, major, který měl na kontě již třicet případů, on aby vyměňoval vodu rostlinám – to přece nepřicházelo v úvahu. Ano, Honzík Zemanů malinko zpychl, ale na druhou stranu musel každý přiznat, že právem. Vždyť už měl za sebou třicet případů. A to je co říct.

Díval se z okna a říkal si, jak je to přece jen zábavné pozorovat ta lidská stvoření na ulici. Zábavné to ovšem nebylo vůbec, to si jen pan Zeman nechtěl přiznat, že se nudí. Ale po chvíli přece vyslovil tu pravdu, již nechtěl vidět.

„Že já vůl si bral dovolenou.“

To víte, někdo, kdo má za sebou již třicet případů, přece nemůže sedět s rukama v klíně a pozorovat kolemjdoucí, či vadnoucí květiny. Takový, pro společnost potřebný, ba dokonce nepostradatelný člověk, jako byl major Zeman, musí holt pořád něco dělat a nejlépe něco užitečného.

Rázně vstal. Do oka mu padlo Rudé Právo, jež se líně válelo na nočním stolku pod lampičkou. Se zaujetím ho rozevřel a nalistoval kriminalistický oddíl.

Loupež. Krádež. Loupež. Loupež. Znásilnění. Přepadení. Krádež. Vražda – konečně něco, co stálo za povšimnutí.

Vražda – vesničané se strachují dalšího útoku

Lanžov: *V noci z pondělí na úterý byla zavražděna vdova po bývalém starostovi, Františku Novotném, Hana Novotná. Tělo bylo nalezeno bez hnutí v úterý k večeru. Nejpodivnější na tomto zákeřném zločinu však bylo to, že oběť byla nalezena bez vlasů. Pachatel jí je nejspíše odebral. Zda tento případ má spojitost s vraždou Evy Luptovské z minulého týdne, se můžeme pouze domnívat. I když i ona byla nalezena ostráhaná, avšak Luptovská byla den před tím u kadeřníka. Obyvatelé mají strach z dalšího útoku.*

„Nevíme si rady,“ řekl kriminalista.

Inu, to já bych si možná věděl, řekl si Zeman a chtěl se rozjet na stanici. Náhle mu však, jako blesk z čistého nebe, nebo spíš jako kulový blesk z bouřného nebe, probleskl hlavou, jak sám musel uznat, přímo geniální nápad.

„Vydám se pátrat na vlastní pěst!“ Zvolal radostí. Pak ale ztišil hlas, protože i stěny mají uši a polohlasem podotkl: „V převlečení za venkovana.“

Otevřel skříň a začal přebírat oblečení. Nic, co by se dalo považovat za vesnický šat, se tu však nenacházelo. Pak se ale rozvzpomněl, že si žena po svém tatínku sedláku šat, v kterém skonala, nechala na památku. Inu, nic se nestane, když ho použiju, pomyslel si. Však tatínek by byl jenom rád, že tu ten jeho mundúr jen tak ladem neleží. Padl mu jak ulitý, jen kalhoty byly divně střížené. Kdyby víc roztáhl nohy, hrozilo, že prasknou, ale co se dalo dělat.

Jen co se takhle vyšňořil, vydal se do koupelny, aby oholil přes noc narostlý vous. Pak si ale řekl, že za účelem věci tomu tak neučiní. Vždyť venkované dozajista každý den, jako on i ve svých letech pohledný švihák, do ruky žiletku neberou.

Nakonec si zabalil pár věcí do tašky, nazul si tchánovy boty a vydal se

na nádraží. Tam byl informován, že do Lanžova žádný přímý vlak nejede, ale že může jet autobusem. Tak také učinil.

„Dobrý den, jeden do Lanžova,“ řekl rozšafně řidiči. Ten místo odpovědi jen cosi neochotně zamručel a podal mu lístek.

„No tak teda pěkně děkuji,“ řekl Zeman, kterého neochotné chování přivádělo k zlosti.

Sedl si vedle starší paní a hned utrousil:

„Ochota sama, ten řidič, že?“

„Ale, mladej pane, nemějte mu to za zlý. Voni mu zabili ženu. Bude to tejden a něco.“

To je ale náhodička, pomyslí si Zeman.

„Ale nepovídejte, paní, to je hrozná tragédie. A odkud jste, smím-li se tak ptát. Jen by mě zajímalo, kde se stal ten mord,“ zeptal se major, snaže se mluvit vesnický.

„Z Lanžova, z Lanžova. A víte, co je nejhorší? Že je to už druhá vražda během čtrnácti dní. V jedený malý vesnici.“

„A to je náhoda, zrovínka tam jedu.“

„Prokristapána, co tam chcete dělat?“ Zeptala se překvapeně stařena.

„No přeci vyše..,“ Zeman se zarazil. Málem té zvědavě babě vyrazil svůj záměr.

„Tedy chci říct,“ pokračoval. „Jedu tam koupit domek. Pocházím z Čelákovic a tam už mě to omrzelo. O Lanžově jsem slyšel jen samé dobré věci, tak se tam jedu trochu porozhlédnout.“

„A to vám vlastně ta vražda přijde vhod,“ řekla paní. „Teda teďkomst mám na mysli tu první vraždu. Po vdově tam totiž zůstal barák jak hrom a pochybuju, že by vo něj někdo vod nás měl zájem.“

„A pročpak by ne?“ zeptal se Zeman.

„Pročpak by ne?“ podivila se babka nad otázkou. „Vždyť se tam stala vražda.“

„Přímo v domě?“

„Jo. Našli ji tam chuděru ležet uprostřed místnosti.“

„Jaké místnosti?“ chtěl vědět major.

„Nejste vy nějak moc zvědavěj?“

„Ehm.. no, jen mě zajímá vše o domu, který bych si moh eventuelně koupit,“ vymlouval se Zeman.

„Já nejsem ta prvá, kdo by vám to měl vykládat,“ řekla paní a tím hovor evidentně ukončila.

Asi ji napadlo, že bych mohl být od policie, pomyslel si Zeman. Neměl jsem používat „eventuelně“, to nezní vesnický.

Zeman se zadíval z okna. Krajina začínala nabírat vesnický ráz. Silnice se zužovala, aut ubývalo, stromů přibývalo. Honzika začalo svrbět na onom místě, ale nemohl se podrbat, jak to dělával, když byl sám. Bába by mě viděla, pomyslel si a pokoušel se to vydržet. Nešlo to. Zhoršovalo se to. Přehodil si tedy alespoň nohu přes nohu. To také nepomohlo. Začal tedy nohou pohybovat dopředu a dozadu.

„Co to děláte?“ zeptala se trochu podezřívavým hlasem babka.

„Inu, co by? No... hele, srna,“ pokusil se odvézt baby pozornost, ale až později si uvědomil, že obyvatele vesnic lesní zvěř nezajímá, jelikož ji vídají denně.

„Hmmm,“ zamručela baba podrážděně a zahleděla se z okna.

Zeman využil příležitost a vrazil si ruku pod kalhoty. Ten úlevný pocit. Jenže ouha. Ruka nešla vyndat. Co teď? Když si rozepne kalhoty, baba to uvidí. Škubnout silou a rychle vytáhnout taky nemohl. Hrozila tu totiž možnost, že se to nepovede a baba se při škubnutí jistě otočí. Pak ho, ostatně jako ve všech nesnázích, napadl geniální nápad. Hodí něco na zem, předkloní se, bude to jako hledat a mezi tím potají rozepne poklopec a vytáhne si ruku ven. Ale co hodit na zem? Zeman zrovna nic při ruce neměl. Ale na ruce ano! Snubní prsten. Výborně. Ale jak ho sundat bez pomoci druhé ruky? (Baba pořád zírala z okna.) Zeman si strčil prst s prstenem do úst, prsten skousl zuby a prst škubnutím vytáhl. Prsten však nezůstal mezi zuby. Vyklouzl a jelikož se Honzík zrovna nadechl, spadl mu do krku. Zeman se rozkašlal, baba se otočila, uviděla ruku v kalhotách, začala ječet. Zemanovy tekly sliny a slzy. Vypadal jako úchylný vlkodlak, jak později jedna mladá dívka, která v tom autobuse cestovala, vypověděla své přítelkyni.

Řidič uslyšel křik staré paní a zajel ke krajnici. To bylo poslední, na co si Zeman vzpomínal. Pak ještě ucítil něco studeného v krku a poté se mu zatmělo před očima.

Honzík se probral na nemocničním pokoji jedné pražské nemocnice. Vedle postele seděla jeho žena, která se na něho mile usmívala.

„Tak co, vyřešil jsem to?“ vydechl namáhavě.

„Co, drahý?“

„No ten případ?“

„Myslíš svůj třicátý případ?“ zeptala se udiveně.

„Ne, myslím ten poslední.“

„Ale, to víš že ano, drahoušku,“ řekla se sladkým úsměvem a políbila ho na čelo.

„Tak už jich je třicet jedna,“ zašeptal major Zeman a blaženě se usmíval.

Almanach zahrnuje deset nejlepších prací
VI. ročníku Literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary.
Soutěže se zúčastnilo celkem 76 autorů.
Cenu poroty získala **Václava Molcarová**, která napsala
povídku „A její srdce naplní se přílivem”.

**Krajská
knihovna
Karlovy Vary**

Almanach VI. ročníku Literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary

vydal: Krajská knihovna Karlovy Vary

tisk: Polypress s. r. o., Karlovy Vary

www.polypress.cz

grafická úprava: Lucie Linhartová

korektury: Krajská knihovna Karlovy Vary

náklad: 60 ks

vydání: první

Karlovy Vary 2013

978-80-904631-3-4